

ס"ק יט
[מה] מושם שברור
שוויתן בלבד את דרבש
ועיין בהנזה על המשנה
בבואה ענף עגנון,
ואם כן הרי מפורש
במדרש שאף הטעים
ובבעל אין ציריך לבור.
שאמור שם על זה
משמעות אינה צריכה
ברביה.

[מו] ועתנו, שכן שאינו
תמכין להנזה מטעמה
ובבעל זו לא שיין
לומר בו כל הנזה
המעולם הזה בלבד ברוכה
כאיו מעילו, וזה
משמעות גמור שאין טען
ברביה (ולפ' פ"ג פ"ג).¹⁶⁾

המשך ד"ה עד רביעית

שבzion שכונתו לאכילה אפילו כשטועם רק פעם
אתה אסור, כמו שכותב המגן אברהם מקודם
בפעף קטן זו דהיעקר תלו בכוונת הלכ' [זוגם]
כתב לבסוף טברא שנייה נראה לי עיקר זכמו
שאכתי טוב, ובכארו האחרונים דהוא קאי על טברא זו,
כלומר, שכונת המגן אברהם מה שכתב בסעיף קטן ז'
שהיעקר תלוי אם כוונתו לאכילה או לא, ובמו שכתב
היד אפרום וממן גיבוריים ברעתו. ומילא לפ' זה
קשה שכון שהמתכוון לאכילה ציריך לבור. וזה הדין
אפילו בקדירה אחת, מדוע כתוב המגן אברהם דין זה
דוקא לגבי הטועם מהרבה קדרותן ונראה שלזה כיוון

ביורוי ההלכה

הפרי מגדים באשל אברהם שכתב באות ז' עין
באות ז' וציריך עיון קצת בזה. דהיינו, שהוקשה
לפרי מגדים מרוע כתוב המגן אברהם באות ז' שהטועם
מהרבה קדרות וכוונתו לאכילה ציריך לבור, הרי כבר כתוב
המגן אברהם באות ז' שם כוונתו לאכילה ציריך לבור
אפילו בקדירה אחת. ונראה לי שכונת המגן אברהם
הוא שאפילו לפי מה שהביא מתחילה ראייה מרווח
להקל אפילו במתכוון לאכילה שאין ציריך לבור כיוון
שההוא טועם רק מעט, הכא שהוא טעם הרבה פעמים
אפשר לו לטועם בלי ברכה אף לדידיה, אבל לדעת
המגן אברהם עצמו אין הדבר בין הטועם מקדרה אחת או
מהרבה קדרות.

סימן ריא

סעיף א - ש"ע

מצוחה לעולם להקרים החשוב מפני חסיבותו או התביב
 מפני חביבותו, לפחות אם היו לפניו מיini פירות
הרבה, אם ברבותיהם שוות ויש בינויהם ממין
שבעה מקדים לבור על המין שבעה, ובברכה זו
יפטור את האחורים שאינם השובים כמוותה. שהלכה כרבי
יהודא שמן שבעה קודם לתביב מפני שנשתבחה בו
ארץ ישראל (לט').[17]

ואם אין בינויהם מין שבעה מקדים החביבא.
ואם אין ברבותיהם שוות, אפילו יש בינויהם ממין
שבעה כגון צנונו ווית, אויה מהם שירצתה

ציוונים והערות

פחות מרוביעית, שמא הלכה כedula רבו הנגאל שבטועם ובולע חייב
לבור אף על משחו, אך אם כבור טעם ובולע לא יבור, ויטמן על
שיתת הר"ף והרמב"ם שסבירים שאר בובלע אינו מכור.
א. שבzion שיש להקידם ולברך את הברכה החשובה תחילת ולפטור
ביה את שאר הפירות ואין מן מין שבעה לבור עליו, יברך את
הברכה שששובה בדרומה לאחר מין שבעה וڌיוו זכון מלך
מדיני קל"ע נילوت סס). [ברשב"א מל. ז"כ מהר פול] דركן שלא מצאו
שחלקו ר' יהודה ורבנן אלא בשיש בינויהם מין שבעה, אבל בגין מין
שבעה אין לחוד שנהלקו ולכ"ע חביב עדיין. וראה לשון הכלבו (כל
כלמו פטירין פ"י י"ג ולאט הל' טומ' מומי מטה קי' קש' ח' ו' שחקים
אחר מרבני צופת את החביב ואמר ר' יהה חביב עלי' ונוח ליבור
עליז תחללה לשבה בו את קוני באשר אני אורה).

ב. והפוקים נתחשו מסעיף ד' להלן, שכתב שם השו"ע לכל
הקדם בפסקוק יאן חטה ושורחה מוקדם לבכלה, ומוכאר שתחים
קדום לפיריות העז אף שאין ברוכותיהם שוות, וראה בכירור הלכה
(פס' ז"כ קולס) מה שנתקבר שר'.

ג. שאי אפשר לדחות את מעלת מין שבעה בכדי ולברך על איזה
שירצתה, ורק כשייש חביב הוא דוחה את מעלת המין שבעה (מן
נטרס לא' אמן פ"ג).

ד. אבל בשברכותיהם שוות ויש בינויהם מין שבעה מודים יש
אומרם אלו לודעה הראשונה שمبرך על המין שבעה ואני פוקים
ההrgb"ם שבטיעף ב'. אלא שסבירים בדעת עולא, שר' יהודה

גב. שכתוב את רעה הראשונה בסתם. וכל שהשולחן ערוך כותבת את
דעה הראשונה בסתם ורעה שנייה בשש יש אמורים, כוונתו
שמעיקר הדין הלכה כדעה הראשונה (פה מגדים כלל פפקה ח' 6).
וג. שכתוב וספק ברכות להקל.
נד. ואך שהר"ף והרמב"ם כתוב סתם פ"ל י"ג מטעמת אינה צריכה ברכה
פרשה והרמב"ם כתוב סתם פ"ל י"ג מטעמת אינו מצריכה ברכה
עד רביעית, ולכוארה ממשע שאפילו בובלע הדין כן. המגן
אברהם לא למד כן ברכותיהם אלא הבין מסתיהם שלא פירשו
כאן לגבי הלכות ברכות אם אף כשבולע הדין כן, מושם שמסכו
על מה שכתוב בהללות תננית שמה שהתריר לטעם וברכה שווים
הוא דוקא בשאיו בובלע, וכיון שסבירו שדין תענית וברכה שווים
לא ראו צורך לבאר בשני המקומות את אותן הדינים. ואך שהטור
כתוב יומיhiro מטעמת שטועם התבשיל אינו ציריך לבור עלי' עד
רביית, לכוארה אפילו אם הוא טעם ובולע, וכן כתוב הרמב"ם שסתמי, אבל
וזל מטעמת אינה צריכה ברכה עד רביעית. אף הוא לא כתוב
שלכאותה כן נראה מלשון הנגרא ומדברי הרמב"ם שסתמי, אבל
לאחר שמצוין רעה מלשון הנגרא וטועם ובולע אינו ציריך לבור עלי' עד
איו ציריך לבור. ציריך לומר שהזו גם כוונת הנגרא וסבירו
הרמב"ם (מלgit פפק). והכית יוסף הבן שהר"ף והרמב"ם שסתמי
סבירים שלגבי ברכה אף בטועם ובולע אינו ציריך לבור ואך הטור
כך סובר וכמו שכתוב במפרש.
ה. בעולת חמיד (פק"ג) כתוב שלכתה תילה לא יטעם ובולע אפילו

הלוות ברכבת הפירות סימן ריא

ס'ק א'

הא אם אין כולם לפניו או אף כולם לפניו ורק שניין דעתו לאכזב מוכלם, שברצוננו לאכזר ורק מין שאין חשוב, אין שירך בזה דין קדימה ויברך על המין שרוצה לאכזר.

ס'ק ד'

ואפלו הוא חצי פרי והשאר הם שלמים. ואפלו אם החצי הביב יותר, שם עדיף.

ס'ק ג'

הינו אותו הפרי שנינט להיות תמיד הביב עליון, אף שבפעם הזו רצונו לאכזר בראשונה מפרי אחר, וכדלקמיה בשולחן עורך בסוף הסעיף [וראה סעיף ב'] דעה אחרת בזוהה.

ס'ק ח'

dockא בזוהה ברכבת הצנון בורא פרי האדמה, ודעת הרואה שannabin דין קדימה לברכת בורא פרי העץ לפני ברכת בורא פרי האדמה. אבל אם היה דבר שברכתו שככל, בודאי מביך על הזית תהילה, שכן שברכתו מבורת יש לה חשיבות יותר מברכת שחכל שכלה את כל האוכلين, וכדלקמיה בסעיף ג'.

ציוונים והערות

בזה לא היה צריך לעול לסייע ברוביו וחייב עדיף Rooney כמה שכפה מביך על זה וחדר ומברך על זה וכי לגלות לנו שדעתו שבאן ברכותיהם שווה יש לביך על הבהיר קודם (על פ' ג').

ט. בלילה, שכאן ברכותיהם שווה מריה ר' יהודה לרוכן שembrך תחילת על התביב. והטהעם שפסקו כך ולא פסקו שמן שבעה עדין הוא שם שום שבגמורה אמרו בסתם דברי הכל מביך על זה והחוור ומברך על זה ולא פירשו כי מודה למי אם רוכן מודים לר' יהודה או שר' יהודה מודה לבניין, מסתבר שר' יהודה מודה בזה לרוכן שהולכים אחר החביב בזוהה, שמסתמא היהיד מודה לרוכס (ולא כיס פ').

י. וב' הרטיב"א (א' ניל"ט פ"ג ס'ז).

וזיין בכבי יוסף (ז"ט ומ"ט יט' נס' ג"ז פ"ג) שכפה שהוא הדין אם כל רצונו לאוכלו דוקא אחר המין האתר אין דין קדימה בכך (מי' וכו) שבاه הפיג טעם מהיקות הפירות, וכן להלן בדבר הלה הילכה נינט במרקהחה שבאה רך להפיג חירות היישן. ויתר מכך הידיש בש"ת הלכות כתנות (ט' קלא, סוף קפ' פס' ק"ט) שהוא הרין ברכותיהם שדרך איכליהם על פי הדרפהואה או ממנגה להקרין פרי אחד לתבירון, מקרים ומברך עליו אפלeo כsharpוי וזה אינו הביב עליו יותר ואינו מן שבעה. וכך נטה בש"ע הרב (ט' מ"ט ק"ט יו' 6), עיי' ישוחוחין כן מהא דלא חשב ברכיה שאניה צריכה זוכ'ש לבבי דין קדימה שהוא כל. וכן עיי' משמעות הרטיב"א לא' ברכות (יע' נ"ט) שכפה כל שיש סדר לאיכליהו אוכל כדוך שھועלם אוכlein והקבוד וכברך עליו תחילת. ועי' שעד שהשוה דין זה להפת ויין וכדומה שהם שני ענינים, ובטעמ' קchap' ב"ג שככל רני קדימה לא נאמר אלא בננה לאכלה משניותם, אבל שמאנו נהנה לאכלה את ההשות תחילת, או שלא נהנה לאכלה את זה וזה שאננו חשב אחרון זיאנו נהנה באיכליך כל'ר' ברכ' כמי הנארו (על פ' ג' פ' ג') שאמ' בא להמשך תאות ההמאכ' כובל להקרין קודם והתה' שיק תמה שלא הביאו והפוקים, ועי' מדרמי שדה (פ' ג' וא' פ' ג' ש' הארכ' זה). יא. וגם כגדיר פרי מין שבעה יש לו שלם שהוא גם חביב וכ' משלות יהוד] בחוי אדרט (ה' ג' ג' פ' ג') כתוב שאף על פי כן מין שבעה עדין, אך ברכבת הביט (פ' ג' פ' ג') כתוב שקדרים החביב השלם.

יב. ג'ped בין מה ש叙述 בסטמן קס"ת סעיף א' שם והוא לפניו התייכות של פת ופט שלם ושניותם ממין אחד, מביך על השלט אפלאו הוא פת קיבר ולחם שאינוי נקי וקתן והתייכות פת נקיות גודלה. מוכח ששלם עדיף על הבהיר, שודאי התייכות פת הקיות תביעות עליו יותר מהפת קיבר השלים ובפלו היכי אמרו שברך על השלמה.

ויעין במשנה ברורה שם (פ' ג') שכפה שהטעם שembrיכים על השלם ממשום הידרו מצוה.)

הקדמות המשנויות

וחכמים אומרים מביך על איזה מהם שירצה כולם על החביב לו.

דברי הכל מביך על זה - אחד משני המינים או על הזית או על הציגן, והחוור ומברך על זה - על המין השני.

והנה יש דעת בפוסקים, דרוב מהן פסקו ברבי יהודה דמיון שבעה עדיף, ויש שפסקו בחכמים שembrיך על החביב.

דביוון שאין ברכותיהם שות ואחד פוטר את החיבור מה יכול שיק בוה שיברך על שבעת המינים [או על החביב] קודם, הרי לא שיוכי זה לזה כי, וובל' מביך תהילה על צנון בורא פרי האדמה אף שהזיות הוא מין שבעה וגמ' חביב על-לו.

ויש אומרים דעתן עולא לדבדרי הכל יכו' לביך על איזה שירצה תהילה, ומסתמא יברך ממילא על החביב אצליו, שברך כלל חפש לאכול קודם מה שחביב לו, ורק אמרו סתמא יברך על מה שירצה. אבל אף כשרוצה לאכול תהילה המין שאינו החביב לו תמיד, לא יברך עליו אלא על המין שחביב לו תמיד.

[א] וכל שכן הוא, שגם שנייהם מין באותן שניות אינן מקדימות את השבעה אשר מוסה לפני השם מהיקות מהן מתקדמתה השבקה בפנס, כל שכן מוקטן שאחד מהמניגים מן שבעה והשנויות אינם שבעה, שיש להקדים אותו שהוא ממן שבעה פוטר לאינו מין שבעה גם פוטר פוטר פוטר שאנו שבעה, וממו שכתוב הרשות מין שבעה לאינו מין שבעה היא צל' שכן' מהקדמת המוקדם בפנס, ויעין מן אברהם פ' ג' וכמשנה ברורה להלן פ' ג' פ' ג'.

[ב] וכך איתא בגמרא (ל'נ) תני תנא קמיה רוב נהגן בר יצחק מניה הפרושה בתוך השלמה ובצע' וברך, לביך על החביב לו, ולכן אמרו סתמא יברך לאמור ליה מה שכך. אמר ליה שלום אהה ושלהה משנתך שלום בין שני תלמידים.

[ג] כמו שמצאו שם בגמרא שאף כשהמן הקודם בפסוק אינן שלם גם בן קודם לאתרו בפסוק שכתוב לאחורי בפסוק אף שהוא שלם, וכך ברכות אילן והמורא בעלה, ולא נאמר טעויה. אלא על עיקור קביעות טעה.

[ד] ומעתה מין שבעה או מוקדם בק�ו עדיף על מעתל השלים.

[ה] שהרוי שם נאמר כן כשהשנויות מאותו המין וברכותיהם שות.

[ו] שהרי שם נאמר כן כשהשנויות מאותו המין וברכותיהם שותים.

ה. וכן מבואר בגמרא (ה' פ' מג' פ' ג' נ' נ').

ו. ואף שלכאורה היה להם לפוסק לרוכן שם וכוכב, פסקו ברבי יהודה כיון ששמכו על מה שאמרה הגמara בסוגו לגבי דין קדימה ביפורות של שבעת המינים עצם של המוקדם בפסוק (גנרט' ס' ח) ארץ דתיה שעורה הגן תאהר ארץ יוון, ואין שמן ורבש' הו' קודם ברכיה, ואם הקודם בפסוק קודם לבוכה כל שכן שהכתוב בפסוק קודם לאלו שאינם כתובים בו.ואי אפשר לומר שלא אמרו שלם הקדם בפסוק הקודם בפסוק קודם לבוכה רק שניים כתובים בשונה אבל כשאחר מותם חביב עליו יותר, עליו מביך, שבהמש' (מל' פ' ג' פ' ג' פ' ג').

הגמara מעשה ברב הסדרה רב המונoga שהו יושבים ואוכלים והביאו לפניהם תמרים ורימונים, ורק רב המונoga מהתמרים וביריך עליהם בתחליל וركACHvr' כך' אכל רוכבה ותקדשו האם אין סובר שלם המוקדם בפסוק מוקדם לבוכיה. ואם נאמר שלא אמרו שלם הקודם בפסוק קודם לבוכה אליא כשותניהם הביבים עליו בשונה ומה לא הבין ורב הסדרה שחביבים התמרים על רב המונoga שהו מארח מהענינים,

ז. בין כתוב הרא' ש', ודיין בין מה שאמרו בגמרא אבל קשtain ברכותיהם שות דברי הכל מביך על זה והחוור ומברך על זה, ואם כוונת הגמara שבאן ברכותיהם שות גם כן נלך אחר החביב, היה לגמara להוסיפה ב' תיבות לאחר מה שאמרה ותחור ומברך על זה ולסיטים יחביב עייף, אלא וראי שאין עדיפות לחביב כשאין ברכותיהם שות. וможה שדיין הרא' שמלוען הגמara יש לרחות שכמו שליל עגי' ברכותיהם שות אמרו בגמרא שמקדים החביב תהילה אף שלוען המשנה יחתכים אומרים מביך על איזה מהם שירצה, הוא הרין

הלו^אכות ברכות הפרות סיון ריא

קכג. ס' באר הגשה

ריא דיני קידימה בברכת הפרות. ובו ו' סעיפים:

א (א) א^היו לפניו מני פרות הרבה, אם (ב) ברוכותיהם שווות ויש ביניהם (ג) מניין שבעה, (ד) מקרים מיין (ה) שבעה (ה) אף על פי שאין חביב כמו שבעה אחר, אין ביןם מניין שבעה, (ו) מקרים בחרב. (ז) ייואם אין ברוכותיהם שווות, אבל יש בהן מניין שבעה (ח) בגין * צנונן גזיה, איזה מהם שיעיצה (ט) יקרים ונאלו אינו חביב. (ט) * הייש אומרם שם בזה צורך לתקדים החביב. ונראה חביב חביבים וראב"ר ושאו פוקס. ב' תופת (שם) וקרוא"ש (פ"ז סי' כה) שם. ג' שם במקנה. ד' תופת (א), ר' אלל ורבני יונה (ב), ר' אלל ורשב"א (ב). ח' ר' אלל ורשב"ק (פ"ז סי' כה).

שער תשובה

האנו בצל קהנה אפרדים ונגן קשייש וכן אני נוגה. וכתוב במקומות שהוא שעה לכל גשם ורבים שחורה, יש קפה אבל במקומות רמיישא שם שותים, אסורה עין שם מה שטעפת פתקון בקהה עין שטן, ואיריך עין. וכן במשbezות זבק סיקון תק"א סיקום כתוב שגראו לו בקבי הוהש בשחתה זר ליט' מ"ב ד"ה אמר, בקר שהוא לדפואה בשתן טיטון אף רגס למתנגן, שעה לכל גשם מיקור בון, והנה אני נגיל לשחות טיטון ביטום טוב קמנוג קעלם לסתאה וכברט כתאים שעה לכל גשם, ולקיים הנבר איריך איזריך יומם טוב, גם ניר שיש בו אויתות יש של לאמר עין שם, ורבינו ישעיהו משמע שהה נהוג כתור אף יומיום ראשון. ונראה דמי שוגה שלא לעשן ביטום ואשון של יום טוב, יש לו לפרט מה שאמם יונה לו ערך לפערם לסתאות, יהה מתר בם ובמחיק ברוכה שם ויצק יט' כתוב שם לקט הקמה (שם) ששאית הטאב"ק דורך קהויים מתר בתשועה באב ויום הפסחים, אך מי שונגה אסורה, קאי באסורה

באור הילך

לכolumbia ס' פינן שפנגו לאכל, אבל פעם אחת אסורה כמו שפטב מקדם בסעיף ג'תו ר' דהעקר פול"י ביכינה הלב בגם כתוב לבסוף סכרא שנייה נראה לי עקר וכמו שאכתבוב. דהה קאי על סכרא זו, וכמו שכתב היד אפרדים ומגן גבורים ואילו דמן ס"יח[ן] ונראה שלזה בין הפלרי קגדים (באות ד') [באשל אקליסנס] שפטב קאות ו' עין באות י' נזריך עין אקצת בזח. ונראה לי שפנגו הפמן אברם הוא אפלן לפי מה שהביא מטהלה ראה מאיר מירוקס (ס' יט) להקל אפלן במתפען פינן שהוא טעם ורק מעט, הכא שהוא ברכה בעמם אסורה אף לדיזיה:

א * צנונן גזיה. ס' נזנדו דלא בדעתה המש אפרדים שבסעיף ג' דהה דעתה הבעל כלות גולדות (ס' א פ"ז) הפלר חיוץ קודם לפלרי הארמה, ואיך שהשני חביב, הוא קודם. סוקאליה ובה (ס' פ"ז) הביא להרבה ראשוני סבירא להו כהבעל הכלות גולדות דפרי העז קודם, וכן עצתו לתלכה, אקל השפמן אברם (ס' יט) עט' (ס' פ"ז) הסכמו דאוזנין במרחיב, עין מה שתקבנוי לקביה:
* ויש אומרם שם בזה איריך לחרבites החביב. מה שפטב במתפען דעה זו

ישוויה סבר מין שבעה עדיף ומקמים אומרם חביב עדיף. אבל בשאיין ברוכותיהם שווות בגון צנונן גזיה, דברי הכל מברך על זה וחזר וմברך על זה. ס' והנה יש דעות בפוסקים, הרבה מהן פסקו קבבי יהודיה דמיין שבעה עדיף ויזהו מה שפטוב בסעיף א', ויש שפטוב בטעמי, יש אומרם דכונת עולא מה שאמור דברי הכל מברך על זה וחזר ומברך על זה, הני, ס' דכוןן שאין ברוכותיהם שווות ואין אחד פוטר חברו, לא שיכי זה לה כליל ווילך לברך על איזה שרצחה פחה, ומסתמא יברך מפיילא על החביב אצל, ואלו ובם חביב עליו, ס' ויש אומרם דכונת עולא לדלקני הכל יכול לברך על איזה שרצחה פחה, אם הרגיל להיות תמיד חביב אצלו, או מה שהוא שחי הדרות נזקרים גם כן בסעיף א'. גם מבאר שם בסעיף א' וכו' מה נזנדו חביב וא' וכו' מה מתקאה לו. כל הגדוד בפטוק (דברים ח) ארץ חטה ושלקה, והוא מקדם לברכה, אבל חשי קבב עליו יתה, ומכל מקום זאת זה הוא קודם לגן, ממש דחוינן שחילק הפתוח וכחיב 'ארץ' פעם שני' [ארץ זית שמן ורבש']. ונתקא דזית הוא ראשון סמוך לא'ץ' בתרא, וגפן הוא רק שלישי לא'ץ' קמא. בורא פרי העז ובורא פרי הארמה קודמי

א (א) היו לפניו ובו. ודוקא שכם דעתו היה לאכל מבלם, א' או שאין דעתו לאכל מבלם, אין שיק בונה דין קידימה: (ב) ברוכותיהם שווות וניש בינייהם וכו'. בגון ענבים ותפחים: (ג) מפני שבעה. רצונו לומר שנשתחבה הארץ ישראל אל בון, דכתיב (שם) 'ארץ חטה ושלקה וגפן וחאנה ורמנון איז' זית שמן' הוא דבר אחד, זית שעשויה שמן. ורבש' הינו פקרים שעושין מון דבש': (ד) מקרים טין שבעה. ואפלן (ה) מקרים טין שבעה לא חצי חביב יותר, (ו) שלם עדיף: (ו) מפני אחד שבעה חמינימ און שניותם איקם מין שבעה. (ו) מקרים חמינימ דעל פרי וכו'. דמעלת מן שבעה עדיף: (ו) מקרים חמינימ בברכתו, אין שיך כאן שיראה יברך עליו ואוכל קדם (הלא"ש (פ"ז סי' כה)): (ח) גון צנונן גזיה. ס' דוקא בזיה ברכבת האןון בורא פרי הארמה, אבל אם קיה דבר שברכוו שחילק, בונדי מביך על הנית פחה, וכדרקמה ה"ב: (ט) ויש אומרם וכו'. סבירא להו גם בזה שיך מעלה הקידימה לברך על מין

שנור חמינו

(ט) אלה רביה (פ"ז סי' י) ואקרו מרכבי כס' י' ומגן גבורים (אלו המכון כס' י' וכו' וחמי אדים): (ח) או כל מס פ"ז:

א (ט) דרכ' החמים רדי כdotot התהין כס' י' וחי אדים (ט) כל מס פ"ז: (ט) כדרקמן סעיף ה' בחדקה: (ט) מון אברם (ס' י), מלעל פ"ק קס' י' (ט) דפרושה של חל חטן ושלמה של שערוני מדיא הפרסה עדיף, ומסתמא משום דחטן אקריפה קרא, והוא הדין לענינו וכו'. עין במחצית דשקל (ס' י) שעיר דפסים כס' י' (ט) אטאל דיאר שפטם קבוע על שמיון היה, עין שם, ומסתמא הוא קידון לאנינו. והן אברם סעם בונה

הלכות ברכת הפירות סימן ריא

ביורוי ההלכה

הלכות גדוֹלָות^י דפּרֵי העז קודם, וכן דעתו ל' ה' ה' כ'ין שהשיטות החולקים על הבה"ג הם יהודים מול ורב הגאנונים. ועוד, שאף לדעת החולקים עליו יכול להקדים ולברך על איזה מהם שיריצה, ואם כן ודאי אין עושה אישור כשבורך על המין שבעה בתחליה.

אבל הממן אברחם וט"ז הסכימו שאין חשיבות לברכת בורא פרי העז יותר מברכת בורא פרי האדמה, ודינם כפירות שבוכותהן שותה דאותין בזה בתוך החביב ויתין מה שבתבונן לך מידה.

ד"ה עזין וזית והוא שכתב בשילוחן עורך שכשעומד לאכול צנין זית יקרים לבסוף על איזה מהם שיריצה הוא שלא בדעת הריש אמורים שבסעיף ג', דהו דעת בעל הלכות גדוֹלָות שסובר דברכת בורא פרי העז קודם לברכת בורא פרי האדמה, ואף שהשניהם [ההינו פרי האדמה] חביב, הוא - פרי העז קודם מחתמת חשיבותו, שברוכתו ברכה פרטית ומברורת.

והאליה הרבה הביא דהרבבה ראשונים סבירא להו כהבעל

ציוונים והערות

כתוב בוגרא שברכת בורא פרי העז קודמת. זיעין באליה רביה (טט) שישיב דעת בה'ג כמו שכחובו התוס' (גמ' טט ד"ה טט), שבה"ג פוסק כאמור דאמר שר' יהודה וחכמים נחלקו אף בגין ברוכותהן שותה, ועללא לא אמר דבריו אלא לשיטותו שرك' כשבוכותהן שותה פלוני, ע"ש שכיב' האגדה. ובב"ח (פרק ג' ד"ה טט) יישב שבה"ג למ"ד בדברי עללא שרבנן מודים לר' יהודה שמן שבעה עדיף, וגם כשאים מין שבעה עדיף העז מארמה.

יג. ציין שם לסתמ"ג (ק"י ט), מרדכי (ק"י קט), אגדה (פ' לד' מילך ל' קמ"ט), רוקח (פ' צט' ד"כ גמ' קידמות), שבלי' לקט (פ"ט קט), חניא (ק"י ככ), תשב"ץ (ק"י טט), פסקי רakantri (פ' טט), כפטור ופרח (פרק י') שכולם פסקו כביה"ג. ריש לאיזין שכן פסק הריטב"א (טט' גמ' פ"ג טט' ורואה"ה (גמ' טט' טט' קפ)). יד. רבינו יונה והרא"ש שמתהו על בה"ג מלשון עללא' יברך על זה והווור ובברך על זה' ומשמע מהילשון שבא לומר דיני קידמה, ואף על פי כן לא

קיצוץ בזיה'

ד"ה צנין וזית. מה סליג פטולין עורך נס נגמ' עזין וזית' טיקיס מילס טירס ל'זון פ' טען למלך נט"ה. וק' טוללה וננה פפק נט"ג, מ"מ לטללה פפקו טט"ג, ומ"מ טיק לפקlis תפ"ג.

הלוות ברכת הפירות סימן ריא

משנת שעה"צ קבג נא

[ג] וכמו שלמדו בסימן קPsi"ח לוגי היבר של מין שת נקיה ועת קיר שלם דמברך על השלט.

[ח] וכן נסתפק בסיפור טהרות השולחן, ובומר'ב נסתפק לדעתו הרוב'ב' שהביב'ב' ייר' אך ברכותיהם שווה, אם כברכותיהם שווה, אם שישים עדיף משלט, וכ"כ ובקיורו שלוחן עיריך וכי לא טהרת הרכוב'ב' לדרת הרכוב'ב' עדיף, שמאן שפה, שמי'ם דוד ול'ג'ג'ג' פ"ק' בשכל'ל דוד, וזה מודע'ן, ומחתה האחר שאי'נו ממי' שבעה, והאחר שאינו ממי' שירצ'ה. **ונוגם דאיפלו לדעתה הראשונה שסבירא ליה דמברך עלי' איזה שירצ'ה, מכל מקום הלא הברורה היה בידו להחליט על מה לבך, ועל כן עדיף לבך על החביב בכדי לצאת ידי כל הדעת'ין].**

המינים חביבים אצלו בשווה, אז מברך על מין שבעה תחילתי' שכיוון שאין כאן מעלה החביב יש להקדים מעלה המין שבעה. ועיין מה שכתבנו במשנה ברורה פיעף קטן כ"ז בשם הגר'א שכיוון שאין ברוכותיהם שווה ומחתה זה אין חשיבות למין שבעה, גם כשהם חביבים עליו בשווה אין טעם להקדים את המקודם בפסקוק לפני המאותר בפסקוק וכל שכן אין טעם להקדים את המין שבעה לפני המאלל לאחר מכן טעם להקדים את המין שבעה, ויברך על איזה מין שירצ'ה. **ונוגם דאיפלו לדעתה הראשונה שסבירא ליה דמברך עלי' איזה שירצ'ה, מכל מקום הלא הברורה היה בידו להחליט על מה לבך, ועל כן עדיף לבך על החביב לצאת ידי כל הדעת'ין].**

המשך ס'ק ט
אלא דסבירה לדחו דכיוון שאין אחד פוטר את חברו בויה יש רק עניין של הקדמה בעלמא, ולא מקדמינו בויה מין שבעה אלא החביב לו יותר יקידמוני לברך עלי'ו ולאכול תחילתי'. שלא אמרו להקדים מין שבעה אלא לפחות ברכותה את הפירות האחרים, וזה שיר'ך רק כשברכותיהם שווה, אבל כשאין שותה, שלא שיר'ך טעם וזה אין עניין להקדים מין שבעה. מה שאין כן דין הקדמת החביב שטעמו להחביב וליקר את הברכה שעושם אותה על מאכל החביב יותר, זה שיר'ך גם כשהם חביבים אותוה על החביב ולברך ראשונה על החביב עלי'ו יותר, על כן לא יברך על האינו חביב שבזה אינו מייקר את הברכה אבן אם שני

ביאורי ההלכה

באיון ברכותן שותה מין שבעה קודם, ומצדד כן למשעה משום דרבבה פוסקים קיימי בשיטתה זו זוגם מושום שדרתו לפוסוק דרבי דעין חישיב אפילו מפדי האדרמה כדעת בעל הרכות גדורות, המובאת להלן סעיף ג' ומטעם כדעת יהוזה שבורה שהיה מטעם יהוזה דעתה של שאר הרכות].

ועל כל פנים נוכל לזרוף דעתם באין ברכותיהם שותה ליתר הרבה פוסקים סבירה לדחו דאולין בתר חביב ואם כן יש לנו נגד אותם הרבה פוסקים שהביא האליה הרבה רבה שפכו כדעת הסמ'ק, הרבה וראשונים אחרים שפכו באין ברכותיהם שותה לבך על החביב תחיליה. **א芬 אם הזית גם בן היה חביב עלי'ו תמיד, ועודאי יותר טוב לברך עלי'ו וזה יוצא גם לדעת הסוברים שיש לבך על החביב תחיליה וגם ידי דעת הסוברים שיש לבך על מין שבעה תחיליה.**

ואף דבשות'ן עירוך פסק כדעת תלמידי רבנו יונה ורא"ש שהביב אינו מה שחפץ כתה לאוכלו אלא

המין שתמיד חביב עלי'ו יותר, מכל' מקום נוכל לזרוף דעתן של הרוב'ב' והואור ורועל שהביב הינו מה שהביב כתע זהה - לשיטת הפוסקים שהביא האליה רבה מעת שבעה קודם. וכשברך על המין שבעה שהביב הינו יצא לדעת הפוסקים שהביא האליה רבה, ואף להסוברים שיש לבך על החביב תחיליה באין ברכותיהם שותה, יצא על כל פנים לדעת האמורים שהביב הינו מה שהביב עלי'ו כתע בשעת הברכה]. וגם אם נאמר שהביב הינו דוקא מה שהביב עלי'ו תמיד, כמו כן שברך על המין שהביב לו כתע בשעת הברכה נוכל לזרוף דעתן של הרוב'ב' והראב'יה [שהבאתי לטענה] סבירה לדחו דבאיון ברכותיהם שותה מברך על איזה שירצ'ה דבאיון ברכותיהם שותה מברך על החביב תחיליה. עיין שם.

ד"ה ויש אומרים שגם בויה שותה מה שבtabet המחבר דעתה זו בשם יש אומרים שימוש מדבריו אלו שדרעה הראשונה עירך ודעתה זו היא רק דעת יהוזה ייחידי אינו מדווקך, דדרדרה, דעת ראשונה שבורה שהיה מטעם יהוזה דעתה של שאר הרכות האחרים ואפשר שגמ' דעת רשי' בון, ועיין בויה בתוספות ד"ה אבל, ובדבריו ראי'ה שהחוקים בדעת רשי' בויה, דעת התוספות שגמ' רשי' סובר כדעת השניה שכשאין ברכותיהם שותה מודה ר' יהודה לרובן שברך על החביב תחילתי', ורעת ראב'יה שרשי' סובר כדעת הראשונה שבאיון ברכותיהם שותה מברך על איזה מהם שירצ'ה אף שאין חביב עלי'ו ורעת שנייה שסבורה שצורך להקדים בויה את החביב תחיליה היא דעת הרבה ראשונית.

דלאפנושים דעת עלי'ו הוא דבאיון ברכותיהם שותה לבוי עלי'ו [הינו], שר' יהודה מודה באה לרובן] חביב עדיף.

אלא דהמ' הרוב'ב' והעומדים בשיטותן סבירה לדחו אפיקו בשברכותיהם שותה גם כן חביב עדיף ממש בעה, ואף שבברכותיהם שותה קייל' כהראונים שיש להקדים לבך על המין שבעה ושולא כדעת הרוב'ב' וסיעתו שסוברים שיש להקדים את החביב תחיליה, על כל פנים באין ברכותיהם שותה מסתברא ודאי דנוכל לזרוף דעתם, לדעת הראונים הניל' שיש להקדים בויה את החביב תחיליה. ועיין ב'ב' שגמ' הוא כתוב דהעיקר למשעה כדעת זו שהוא דוב הפוסקים, וכן משען מהגר'א שנוקט לעיקר כדעת זו שאף באין ברכותיהם שותה מברך על החביב תחיליה. עיין שם.

ודע דבאלה רבה הביא שיטה אחרת'י הסוברת דגם

ציווים והערות

הרב'ב' שהביב עירוך. מיהו הפרי תריש (פ"ה) הכרע בשיטת הרא"ש ע"י יש הוכחה מן המסוגיא ברכותותם.

יט. וכן נראה דעת הרא"ש עצמו ברשי'.

ב. שאמר שלא נחלקו ר' יהודה ורbenן אלא בשברכותיהם שותה שבעה קודמת. וכן יש שפכו של תחילה המגן

אבל כשאין דעתך ר' יהודה והוורך על זה. וכך ברכותיהם שותה לא שיר'ך על מה שירצ'ה.

כא. וכן שכך לדעת הט"ז ושוער הרוב שפכו של תחילה יכול לעשות כשית הרוב'ב', ובוירר לקיזור שוע' שפכו רוקא כהרוב'ב' וכו' ברכותיהם שותה לא שיר'ך על מה שירצ'ה.

כב. בין משמע מלשונו, שלאחר שהביב דעת הרא"ש כתוב 'אבל' דעת תלמידי ובני יונה וכו' כתוספות דהביב עדיף, ועי' שהויסף להוכיח דעתה מלבן דב'ר קפרא (לט), ומכל זה נראה שנותה כרעה זו.

כג. דעת הסמ'ק (פ"י קל) [זהטור והבית יוסף שכתבו שדרעת הסמ'ק דבאיון ברכותיהם שותה חביב קידם לא דוקו' דבריו (ולא דב'ר יוסף סס, עיין עיר' מגדים פ"ה פ"ז פ"ט פ"ט)]. שיטה זו הובאה גם בבית יוסף (ל"ג ומילדי) ובכח' (פ"ג ד"ג נתן בשם המרכבי, ועי' שילפ'ז' ביאור דברי עולא שבאיון ברכותיהם שותה מודים ובן לר' יהודה שמי'ן

טו. כן כתוב הרשב'א (מל' ל"ג מ"ל פול). צו. הינו דוקא לשיטה זו שגם ברכותיהם שותה שיר'ך דין קידימות, אלא שהביב עדיף. על כן בשניות שווים בחיכות מעלה שבעה קודמת. וכן יש לפרש במדרכי (פי' קל' ע"ש זולדא כפירוש הבית יוסף ד"ה המרכבי, ועיין בסוף פ"ק' והט'ז' פ"ק"ג). מיהו לדעת הרא"ש שבאיון ברכותיהם שותה לא שיר'ך דין קידימה זוכמו שכח' של שיכים זה לה' כל' ה'ה' שאות מעלה שבעה נבשימים בחיכתו, וכן כתוב להלן ביאור להלכה (לט' מ'ו) ובשער החzin' ס'ק י"א [מושג]. אבל ה'ב' כתוב ביאור להלכה (לט' מ'ו) ובשער החzin' ס'ק י"א [מושג].

זו. וכן כתוב בהירושי ר' אריה ליב מאlein' ל'ק מ"ל פ"י 6 פ"ק'ב' [זעיר'ש] שתמה בויה על מג'א וdot' שמשמע שיש מעלה מין שבעה]. וכן נראה בפר' מגדים (ל"ג פ"ז פ"ט פ"ט). וכע"ז בתי' אדם (ל'ג נ' פ"ט) שם לא הזכיר משיטת הסמ'ק, אלא שמי'ן תלוי ברא'ש תלו'ו יש להושך לשיטת

הלוות ברכת הפירות סימן ריא

כבג' וכו' משנת שעה"צ

(זב) שם חביב הינו המין שניגל תמיד להיות חביב לו היה צרכו להיות הלשון במשנה על החביב ולא מה שירצה.

(זג) יפן הוכיח הפני דרבנן מהו הצלחה פשוט מיל' פטני' ל"ס מק' זכר נגגד זה לשון הגם' (זד) דרבנן סביר בין חביבו, ואם הגדרת חביב תלייה בערתו לא שיק הלשון מ"מ' הוויל' חביב עידין, ומוכח שיש מין שחביב עליו תמיד.

(זד) ואף שהאליה רבה ה比亚 חבל הראשונים שאך באין ברוכותיהם שווה ערך מין שבעה, מ"מ' בוה לא קייל בשיטתם. אלא שבע"טראשונים אלו מזכרים בכגד שטח הרמב"ם שחביב עדיף תמיד יילך מהו לאן (זט).

קוץור ביה"ק

ד"ה ואם אין ריזחה. מ"מ סכמ' סלמג'ס שפנ'יס טול' יט' נצ'ן חביב'ס פלוי יט' נצ'ן מהול' על קמען צעפה, צפונ'יסין צומ' נן נצ'ונ'יסין צומ' נן נצ'ן לול' אדעתו, וצ'ן מיל'קון צומ' טול' רק' נלטה פקנ'יס פטוף' ה'.

ס'ק יב וסבירא ליה כדעת רבנן במשנה דחביב עדיף לעולם.

ס'ק יג וסבירא ליה דאיינו נקרא חביב מה שחביב עליו תමוד, אלא מה שחביב עליו באוטו שעחים.

ס'עיף ג' - ש"ע

בורא פרי העץ קודמת שהוא השובה שאינה פוטרת אלא דבר אהדבת.

ס'ק יד

ואפילו מין השני חביב עליו.

ס'ק יז ומושמע מדברי הפוסקים דיתנהג כך, יברך תחילת על המין שרגואל לדחות תמיד חביב עליו ויתועם קצת ממנו ואחר כך יברך ויאכל המין שהופיע עכשו לאותו, ואחר גמר אכילתו יחוור לאப'ל המין הראשון ואין צריך לחזור ולברך עליו פעם שנייה שהוא שאכל בנתים מהפרי الآخر ובירך עליו לא הוא הפסק כיוון שדעתו היתה לאכול ממין זהבי.

ס'עיף ב' - ש"ע

מקדים החביב לו או אותה שעחתה.

וזם אינו רוצה בזה יותר מבודה, אם יש בינויהם משבעת המינים, עליו מברך תחילתי.

ביאורי ההלכה

ד"ה זם אינו רוצה

דין זה שכטב הרמב"ם שם אינו רוצה בזה יותר מבודה יקרים לברך על המין שבעה, ברכותיהם שותה הוא אליבא דכובל עלא, ובאיין ברכותיהם שותה ריש בינם שבעה בגון צנון זית, תלוי בשתי הדעות שהובאו בטעיף א' לפי הדעה נשיטת הרוא"ש וראב"ה שאזה מהם שירצה יקרים, ככלומר שאין דין קדימה כל

בשאן ברכותיהם שותה, אף כאן אינו צריך להקדים ולברך על המין שבעהו, ולודעהו שיש להקדים שם החביב, חזין שעדותם ששיריך דין קדימה אף בשאן ברכותיהם שותה, ואם כן כאן שנייהם חביבים עליו בשווה יקרים על כל פנים המין החשוב מביניהם שהוא המין שבעה.

ציוונים והערות

כהרמב"ס שגורר חביב לפי דעתו עציו. ובתורת חיים (פרק"ז) דחה הראה ששם אינו רוצה כלל בין משא"כ כאן שירוצה לאכול שנייהם וכמו שפסק בתורת הדשן להלן ברכ"א סעיף ח'. בת' מקרר הדין במעשה שהובא בהערה לעילו. ופירשו בגמרא (פס) שהມברך שישבו לפניו בר קפרא (הובא ברכות שלוקות, דעת המברך שברכת השלוות היא ישך), וכיון שברכת הכרוב והדורוסקן והפרגיות שווה יש להקדים ולברך על החביב תחילת, ועל כן בירך תחילת על הפרגיות. והמליגו סבר שברכת השלוות היא 'בראה פרי האדמה' כמו שמכריכים על ייקות אלו כשם חיים, וכיון שכן היה לו להקדים ולברך ברכות בראה פרי האדמה לפני ברכת שחבל אף שהפרגיות היו חביבין עליו, שהחיבות הברכה קודמת לחביב.

בט. כמו שמכריכה מהגמרא שם, כן כתבו התוספות (פס ד"ס פט'') והרשב"א (פס ד"ס פט' וט' וט'') והמדודכי (פ"י קמ'). ובועלות תמיד (גמ') תמה למה לא הוציאו הטור המחבר שקדום לחביב.

וזהרמב"ס (פס' ט"ז) והר"ף השמייטו למגורי דין זה שברכת מבוררת עדיפה משחבל, וביאר רביינו מנוח (פס ד"ס וט' פט') שנראה שחולקים על דין זה. ובודוך השולחן (פרק"ג) ביאר דעתם שהוליכין ריך אחר החביב, דקייל'ן קרבען שחביב עיריך לעולם גוועשה דבר קפרא (ט' פט') והוא הכל לשלחת ר' יהודה). והצלא' (ט' פט'). פט' ר' יט' נט' ביאר שיטת הרמב"ס והר"ף בדעת עולא שבאיין ברכותיהם שותה יש לדון לפיה חשיבות הברכה נשברת העז קודמת לברכות האדמה ושהבל יזכרם) ולא לפיה חשיבות האוכרל, וכשתוחתו אולא הסוגיא דבר קפרא שם, ובזה נחלהק המ"ד שפלייגי גם בברוכותיהם שותה והיינו שרניות תמיד אחר חשיבות המין, וכן פסקו הר"ף והרמב"ס. מיהו עיין באשל אברהם (מטוטלטע) בטוף היטמן (ל"ס עז) שנקט גם בשיטת הרמב"ס שמעלת ברכות פרטת קודמת לחביב. ועי' בראשן לזין (ט' פט'), עטרת תפארת (פס), דברי דוד (ט' פט' גלט'ם), ابن האזל (פס ד"ס גלט'ם' פס').

ל. שבן מבראו בסעיף א' שלכל הדעות כשברכותיהם שותה יש לברכ על המין שבעה תחילת.

לא. ודלא' כשיתמת ה"ב"ח אליבא הרא"ש ובשווים בחביבות ואינו רוצה בזה יותר מזה, יש דין קדימה למין שבעה, ולדבריו דין השו"ע כאן הוא לכו"ע (זרואה עוד בביאור הג�"א שהובא במשנה ברורה להלן (פרק' ט) וסוף הסימן (פרק' ה')).

לב. שימת הסמ'ק.

שבעה עדיף, ובידרבי משה (פס) ציין שכן נראה בשיטת הרמב"ס, וכונותו צריכה ביאור, ועי' שסכים שכן הוא שיטת הסמ'ג, וכבר ציינו שצ"ל סמ'ק [זיהו הסמ'ק שהביא האליה ובחר]. בד', בן חב' יוסף שלדעת הרמב"ס מה שאמרו שהמקדים בפסק כה. כתוב בבביה' יוסף שבדעת המה של מהר' שבח'ם עליו בשוה, אבל קודם לברכה לא אמרו כן אלא כשהניהם חביבים עליו בשוה, אם אחד מהם חביב עליו יותר מהשני מקדים את החביב, שכמו שהביב מבטל את דין הקדימה של מין שבעה כך בתבטל קדימת כל הקודם בפסקוק. ואין כן דעת הנהר שלום (פרק"ט), וכותב שלפי תירוץ המגן אברהם שבאיין ברכותיהם שותה אינו מקדים מין שבעה למי שאינו מין שבעה ואף על פי כן מקדים את הקודם בפסקוק לפחות מה שקבעו לאחורי, שמנני שהקדימו הפסוק הוא קודם בכל מקום, הוא הדין גם כאן אין מעלת החביב מבטלת אלא דין קדימת מין שבעה אבל אינה מבטלת דין קדימת הקודם בפסקוק.

כו. כתוב בעולת תמיד פק"ט' שככל זה דוקא כשם שום ברכות אבל כשאיין ברכותיהם שותה אינו צריך להקדים המין שבעה יכול לברכ בדעתו שיריצה. וכותב במאמר מודרדי (פרק"ט) שההוותה חמיד לא דיקן בדברי הרמב"ס, שהרי לדעת הרמב"ס אין חילוק בין שכרכותיהם שותה או שאינם שותה ותמייד מברך על החביב תחילת, ואם כן מוחה בהדייה דלא כהוואות תמיד.

בז. ובן כתוב בספר החינוי (ט' פט' פט'). וכן פסק הפרי חדש (ט' ט') והוכיחה זו מהמעשה שהובא בגמרא (ט'), בשני התלמידים שישבו לפניה בר קפרא והביאו לפניהם לאוכל כרוב וביריך על הפליגות תחיללה, ולוליג עליו חברו מפני הכרוב והדורוסקן השובים יותר, אמר בר נתן בר קפרא רשות לאחד מהם לברכ וביריך על הפליגות תחיללה, קרפרא לא על המברך על הפליגות תחיללה אני כוועס גשחו עשר דין אם הבשר היה חביב עליו יותרן אלא על המליגוiani כוועס מזועע לגאל על חביבו שכיריך על הבשר. מוכח מזה שאף שבידריך כלל הכרוב ודורוסקן חביבין, אך כיון שכעת היה חביב עליו הבשר עליו היה לו לברכ. [מייהו בחידושי ר' אריה ליב (ט' פט' ט' פט' ט' פט')] ד"ס מל' (מל') הויח לאיריך ונסה מהלישן שלא טעם בשער מעולם משמע שהוא מין חביב ולא רק עתה]. עוד הוכיחו הפרי חדש (פס) והגינת ורדים (ט' פט' פט') מפסחים (קמ') שפעמים היה חביב על רב הפת ועליה היה מקדר, ופעמים היה מקדר על היין, ועפ"ז נפסק להלכה (ל"ס קי' יט' פט' יט') שתגונטיל ידיו קודם קידוש מקדר על הפת כיון שניגלה דעתו שחביב לו יותר הפת, ומכל'ז מוכח

הלוות ברכת הפירות סימן ריא

בריותיו ומספק להם אפיקו את מאל זה המיווד
בשבח ועילוי יותר, להחות בו כל חיל.

ס"ק טו
ועל כן כשביאים לפניו יין שרף עם מוקחת, כיוון
שברכת המוקחת [בורה פרי האדמה או בורה פרי העץ]
מברורת יותר, יברך על המוקחת תחילה אף שהיין
שרף חביב עליו יותר.

ס"ק יז
וליש אומרים שם שאף בשאי ברכותיהם שותה יש
להקדים ולברך על החביב תחילה ציריך לומר
שמינוי הכא שניניהם הביבים עליו בשוואה.

ס"ק יה
והסבירו الآחרונים דגנון *לנ hog* כי שאים זהה
להקדים העץ אם שניהם שווים בחביבות- .

אכן אם פרי האדמה חביב עליו יותר מביך על
הביב, *בנ"ל* בסעיף א' שכתי' בשם الآחרונים
שהעיקר כדעת הייש אומרים שכשאן ברכותיהם שותה
יש לבורך על החביב תחילה.

ביורי הלהלה

ה' בהאג'ה, שאינו ציריך לבורך אלא על מה שרוצה לאכול,
אף אם השני מונח לפניו, והוא הדין בזה כיוון דרך
אחר שתיתת היין שרף חפצים לאובן אין ציריך לבורך
עליו בתחילה*מי*, ובין זה נמצוא בבית יוספ', שהביא
שהברכה המוקחת למאכל מסוים היא מרביה בשבות
יתבורך יותר מברכה שכוללת הרבה מאכלים, שהיא
מוראה על ההשגה הפרטית שהוא יתרוך משגיח על

וай' שהאליה ובה ישיב מנהגם *מכל* מקום נגנון *לנ hog*
לברך קודם על המוקחת *לעולם*, שלפי מנהגם
לבורך תחילה על היין שרף וcutomo של האליה ובה, יש
להסתפק אם ציריך לבורך על המוקחת כלל, ומטעם אחר,

ציווים והערות

שווה לשניים ל*לוי"ע* מקדים ברכות פרי העץ [זדוק מלשנו לא
חייב כל כך שקטת החיבות יש].
لت. ובכ"ז בזכיר שולחן ערוך [יט' פ' נג'] וועי"ש שכותב אמר פרי
האדמה של שמפני פרי העץ חזוי, פרי האדמה קודם לבורך עלי. וראה בשעה'ז
עליל (ס"ק פ' שמהפק בדה), גם בשווי' הדב כתוב (ס"ג מיל"ג פ"י ק"ז):
'שוב להקדים ברכות בורה פרי העץ ע"פ שאין טוב גמור בדבור'.
וכל שכן לדעת הערוך השולחן הוכח באלהותן באפ"ו שבודים
בחביבות שמעיקרא לא נחלקו, וכו"ע מודים לה'ג'. מיהו בכך
התיים (ס"ק ה' י) כתוב שמנาง הולם להקדים בכל אופן פרי העץ
לפרי האדמה. ובפרק חמודות (פ"ז ט' למליט) במשנה ברורה (ס"ק ע').

מ. בבריאור הלהלה (פ"ז ט' למליט) במשנה ברורה (ס"ק ע').
מא. ובפרק אוצר החיקוי להר'ק מקאמנה כתוב (ט' פ' לרמת ויל') שיש
לבורך תחילה על היין שרף מושט שאנו פוסקים לעיקר כרעת הי"א
שמכבן על החביב תחילה בגין ברכותיהם שותה, והי"ש חביב יותר
מהמוקחת. ובספר אוצר חנה כתוב טעם אחר זה בשם הגה'ק
משニアו, שכותב האשכול של מדידות מהפסק (מליט ט' ק' י' מילא פ'
תחלתך' שמי שמכבן ברכה ציריך לברכה בכל הפה ולא לגמג',
והבאנו דבריו בשולחן עורך סימן קע"ב סעיף ב' ובמשנה ברורה שם
(ס"ק ע'') וכשאולמים מתחילה את המזונות נשאים פירוטים בהה'ג.
מב. ועין שם בכיתת יוספ' של מי מתקה שברכתם *ששהכל* קשה
טפי איך מקדים אותם לין.

משנת שע"ה"צ קבד. [א]

המושך ש"ע
ואם הביאו לפניו שני מאכלים, אחד מהם ברכותו
בORA פרי העץ והשני ברכתו בORA פרי
האדמה, אויה מהם שירצתה יקדים לי, שכן שני
הברכות מבורות על מין מסוים ואין הבדל ביניהם
אלא שברכת בORA פרי העץ מבורות יותר [שהרי ברכת
ORA פרי האדמה כוללת יותר מאכלים מברכת בORA פרי
העץ] אין להחשיב אחת מהם יותר מחברתה, ודוקא
ברכת שהכל שאינה פורעת כלום נוחשת לברכה
כללית.

ויש אומרים שבORA פרי העץ קודם, כיוון שהיא
ברכה פורעת ומברורת יותר מברכת BORA פרי
האדמה לה.

ס"ק טו
ברכת בORA פרי העץ מבורת טפי על אוזה
מאכל מביך ועל כן חשובה היא מבורת
שהכל שאינה רק ברכה *כולדת כל'* המינים,
שהברכה המוקחת למאכל מסוים היא מרביה בשבות
יתבורך יותר מברכה שכוללת הרבה מאכלים, שהיא
מוראה על ההשגה הפרטית שהוא יתרוך משגיח על

המושך ד"ה ואם אין רוצה
ולפי מה שבתבנו שם במשנה ברורה הלהלה בධויש
אומרים שם דגש באין ברכותיהם שותה שייך
בם בין דין קדרימה יש להקדים החביב תחילה, מילא
אם אין מילת החביב, בודאי אולין בתר מין
שבעה.

ד"ה וכן בORA
בתב האליה רביה בשם הש"ה דלפי מה שנזכר כאן
בשולחן ערוך שברכת 'ORA פרי העץ' וברכת 'ORA
פרי האדמה' קודמות לשહכל מפני שהן מבורות יותר,
אין יפה מה שעושים ההמוןים וכו'.

דטעם משום דמתהילה אינם מתאות לכאן *כל*
המיוני מוקחת [וחחותה אליהם באה' רך לאחר
שתייה היין שרף] והו כמי שאינו רוצה *לאכט* עכשו
את המאכל החשוב או החביב עליו, דעתך דינו בסעיף

lag. בן כתוב הווא"ש (פ"ז פ' פג), ובאי' שאך שמהעשה בשני
התלמידים של בר קפרא רלעיל ממשמע שברכה המבורה [בORA פרי
האדמה] חשובה יותר מברכה כוללת ושהכל], כל זה רק כשהברכה
המברורת עומדת נגד ברכה שאינה מבורת כלל, אבל בשתי
ברכות ששיינט מבורות, אף שהאתה מבורת יותר מהשניה נאכט
ברכת בORA פרי העץ שכוללת רך את פירותה וברכת בORA פרי
שכוללת גם את פירות האדמה אין יותר מזו ואיזה
ממס שירצת קדרים. וכך זה כתוב בתוס' שט' (ט' פ' ט' וט' ח'ן), וזה נראה
מלשון ריבינו מנוח ונילו פ"ט ט' ג' ד' וט' ח'ן), וזה לשונו: לפי
שברכת שהכל לאו ברכה החשובה היא כל כך כאשר הרכות שהר'י
לא נתקנה על דבריהם חשובים).

לה. *לבוש*.
לה. בן כתוב בטלות גדולות (ט' ה פ"י), של ברכה מבורות
יותר היא חשובה יותר וקורמת לברכה אחרת שברכת פחות
מנונה. וראה מה שהאריך בשיטתו ר' אריה לייב מאlein (ט' פ' ק' ה'
סק"ג מיל"ח הכל טיטם)].

לו. *לבוש*, וכע"ז בחזי אדם (ט' נג' נג').
לו. ראה בבריאור הלהלה כאן (ט' וט').
לה. מדריריו עליה שלחולקים על הבה'ג אין עדיפות להעץ על
האדמה, מיהו בערך השולחן (ס"ג) חדש שלא נחלק הרא"ש על
הבה'ג אלא כشرطча עתה את פרי האדמה יותר, אבל כشرطנו

[ט'] עיין לעיל בביור
הלהלה ריש הטמן (ט'').
[ט'] א' ומושנית בעורות
שכ'.

[ט'] שיטות הדסמי שבען
ברחוותם שווה חביב
עדף, וא"כ נשאר דין
קדמה שעכ"פ בשנות
חביבים בשווה קדרים מן
שכבה.

[ט'] שיטת הרא"ש
שביך על איה שרגזה.

קייזר ביה"ל
ד"ה וכן בORA
אכטנט טב"ס טב"ס
אכטנט טב"ס י"ז טב"ס טב
מייקט מגדלים טב"ס
גע סין קלף וטב"ס
כג' שלון וט' י"ג י"ג מנגנס,
ומלול וט' י"ג מנגנס,
טפוי טמיטי ט' צ'ק
הויס וט' גלען נולקמת.
ולמג' צילור גללה סמל
מקוס' גללו ען גמוקט
טב' ט' מילא וט' פט' וט'
טמיס טמיס טמיס טפלה
ליע' וט' ייס' וט' גל'
גמיך עלה.

הלכות ברכת הפירות סימן ריא

קדד. נט' משנת שע"צ

לפניו זית קודם שנגדל הנץ ורימון שכבר נגמר גידולו, אף שהוא [הוית] ראשון לארץ בתרא, החשוב יותר הרימון המאוחר ממנו, דמה שנשתבחה בהם ארץ ישראל הוא רק בגמר הפרי, וכן כל כהאי גונא.

ס"ק בב'

דרבש שבקרה הוא תמרים שיווצא מכאן דבשין.

ס"ק בג'

הינו שיש להקדים את ברכת בורא פרי הגפן אפיקו לפני ברכת הזיתים שהוא ראשונה לארץ בתרא, משום שאין מעתה הין מצד הקדימה בפסק אלא מהמת שכרכתו מבורת יותר, ועליה זו עדיפה יותר ממعلת המקודם בפסק (טו).

ס"ק כד'

שגם ברכת בורא מני מזונות היא ברכה מבוררת כמו ברכת הדין - שתי הברכות מבוררות על מاقل מסומים, ולברכת מזונות יש עוד מעתה שהרי היא קודמת לין בקרא וכן היא קודמת לברך עליה.

ס"ק כה'

מלשון זה משמע דחיטים ושורדים דקדמיו הוא רק מהשה או מהמאחר לhn בפסמicha לאין, כמו חיטים שקורדים לזרותים והיתה טמונה לאין קמא. וכן שעורדים טמכים לאין, והיתה טמונה לאין קמא. וכן שערדים קודמים לדבש [שהוא תמרין] מטעם זה, שניהם קודמים בסמכותם לאין ושורדה סמכה לאין קמא, אבל להקדים שעורדים [הינו מזון הנעשה מהן], כמו שפרש בסעיף דין לזרותים לאין, מפני שהחיטים קודמים בסמכותם לאין. אבל הלכוש כתוב דכין שכרכת בורא מני מזונות השובה ומבוררת יותר מאשר הברכות וגם קודמת בפסק היא קודמת לhn.

ビיאורי ההלכה

כוונתו גם לאכילת המركחת עצמה אינה טפילה לין שرف וצריך לבוך גם עליה.

ד"ה קודם לברכה

האחרונים נתקו דהא לעיל בסעיף א' כתוב מהחבר דעתה ראשונה שכחotta אותה בסוגה ולכאורה דעתו לפסק כן. דבשאון ברכותיהם שות על איזה שירצה יברך תחילת ואין באן מצות קדימה

ציוונים והערות

מה ורक המתארים בכלל שבעת המינים, שההבש היוצא מהם אין אלא זונה בעלאו וברכותו שהכל, כמו שתבא באין ר' ב' סעיף ח', על כן פקע ממו דין הקדרה ודינו כאשר דבריהם שברוכתו שהכל. והוסף היבנה יוסף שאכן לשון התוס' (מל' ד"ה א') מודוקך שעורדה והמרימות שעורדה קודמת.

מש. אז שבסעיף ג' מבואר שברכה מבוררת קודמת לברכה שאינה מבוררת, אך כל זה דוקא שיש לפנינו פרי אחד שכרכתו מבוררת ופרי אחר שכרכתו כללת, בויה הברכה קודמת בכל אופן אבל בידון דין אף שכרכתו בורא מני מזונות מבורות יותר מברכת בורא פרי העץ, מכל מקום כיוון שאין ביןיהם הפרש גדול כל כך. ושניהם מבוררים, יש להקדים את המקודם בפסק על י' מג' ס"ג, ע"ז ק"ג, וח"י פ"ג, פ"ג' פ"ג' פ"ג'.

ג. מבואר בפרי מגדים (כלומר י').

כל הבודם בפסק 'ארץ חטה ושורדה' השוב יותר ולכן הוא קודם לברכה - לבוך עליו ראשון, אף שאין ברכותיהם שות. ואין בתרא - ארץ זית שמן ודבש', הפסיק הענין ומתחל מחדש, ועל כן כל המזון לו - לאין בתרא, השוב מהמאוחר לארץ קמא.

סעיף ד - ש"ע

כל הבודם בפסק 'ארץ חטה ושורדה' השוב יותר שאין ברכותיהם שות. ואין ממי שבעה והוא אחר אליו ממי שבעה. שהוא אין ממי שבעה ממי עיר מהמי שבעה.

[ט] וכשיש לפניו שי' פירוה ברוכותיהם שות והאחד ממי שבעה והוא אחר אליו ממי שבעה אם אותו שאנו ממי שבעה ממי עיר מהמי שבעה הוא קודם וכן בשרכותיהם שות וכאן בשעתן.

[ט'] בשישי לפניו שי' פירוה האחד ממי שבעה והאחר אליו ממי שבעה אם אותו שאנו ממי שבעה ממי עיר מהמי שבעה הוא קודם וכן בשרכותיהם שות וכאן בשעתן.

[כא] שהרא"ש שכח שבאיין ברוכותיהם שות יקרים איזה מהם שריצה, לא אמר כן אלא כשיש לפניו פרי ממי שבעה ופירוי ממי שבאיין שבאיין, אבל בשישי לפניו שי' פירוה ממי שבעה שית פירוה ממי שבעה אף לעיל המזון לבוך בפסק כיון שהקדם ברכותיהם והכתוב ו/orה בפירוש הלכה ו/orה ומשנית בהערות שפ'.

[כב] וכותב שהחילוק שחלק המגן אברם שם לא חלק כן אלא לסבירות הראש שרך כשהכובתיהם שות יש מעלה להקדים לבוך על המין שבעה או על ההביב תחילת, שכזה פטר אחר אהר את חברו מה שאין כן בשאיון ברכותיהם שות שניים פוטרים האחד את השני, ועל זה כתוב המגן אברם שכשניות ממי שבעה אף שיין האחד פרוש את חברו מכל מקום כיוון שהקדמו הכתבו אלו גם כן נדרמו. אבל לדעת הילב"ס קודם גם האביב אפין הרין כן. ועין מעשה רקה (על פמ"ס ס"ס).

[כג] שכתב השולחן ערוך פ"י שדים כוון חיטים ושעורדים, וע"ש משנה ברורה ריש ס"ק לה מירור אינם חשובים כמו המפורשים בקרוא. ע"ש ס"ק ל'.

קיצוץ ביה"ל
ד"ה קודם לברכה.
דנלי ס"ו"ע [וכן ס"ל"ק]
מור. גמרא (מ').
מה. האחרונים ביארו שהלימוד מהה שכלל בפסק 'ארץ', ומכך פסק טלטל סקוט נפסוק קודס נמרכה וכמ"ע צדיק טומט ינץ' על הטוס' (טס) [הובאו במד"א כא'] ועי' לך מג' ד"ה י' [ע"ג] שפט מה שפנ' צפ' נל'ם נל'ם גל'ם מיל'ם. ועי' מג' ד"ה ט' [ע"ג] מיל'ם יעד'ן פ"ג מיל'ם צדיק טומט ינץ' על היל'ם מיל'ם קודס. ועי' ליט'ן כל'ן מיל'ם מפטל א' מיל'ם ויט מה. בין כתוב המגן אברם (ס"ק), וחלק על הלבוש הסובי שיש להם חשיבות של מין שבעה אף שעדרין לא נגמר גידולם, כגון שוש פנוי שעורדה קלודה וית שלא נגמר גידולו.] שכרכת שניהם בורא פרי האידמה, זית קודם מפני שהוא יותר לארץ.

הילכות ברכות חפרות סיימון ריא

קדם. ומائر הוגזה

(ט) * וכן בורא פרי הארץ ושהכל, בורא פרי הארץ קודמת. וואם הביאו לפניו בזורא פרי הארץ ובורה פרי הארץ, (י) "אי זה מה שירצה יקרים, (יח) טויש אומרים שבורה פרי הארץ (ט) קודם: ד (יט) ס' כל הקודם (ט) בפסוק (טיט) ט' ארץ חטה ושבורה' (ט) * קודם לברכה. (כא) ואוצר בתרא הפסיק העניין, וכל הטעמה לו חשוב מהמאחר ממנו לארץ קמָא, הלֶבֶך (כב) תמים קויומים לענבים, שהיה שני לארץ בתרא הפסיק העניין, וזה שלישי לארץ קמָא. הגה: ודנוקא שאוכל ענבים ממשות שמן, (ט) אבל אם עשה מענה יונן שקובע ברכה לנצמו, בזורה פררי הפון חשבה והיא קודמת לברכ עליון (ט) תחלה. אבל מעשה קדרה מחתשת פוני דנון, (ט) היא חשבה יותר מכברת פון. ס' כל הנאמר סמוך לארץ קמָא, קודם למה שנאמר בתרא, (ט) לאחר שזו לו בסיס מידה לאוצר (טוט): ה ט' היא חטה ושבורה קודמים, ודנוקא בשעה מהם (ט) תשגיל או פת, ס' אבל הטעס חטה

באר דיטוב

ובן משמע בקמ"ק (ונאיה קנא) [וראנו כי (פסוק ט' עה)], וכן מישב דברי הוכחות מ"א דבריו המתייחס ליטיבין, ומරחש"א (ויה בדוח מיתר) שהאי בטעות ברכות עין שפנס: ד (ט) מ"פ, לתקב"ם (ויה הייא) אורי בטענו חביבים בשווה: (ט) בתרא, ומי קודם לשועה אף בטעמה קדרה דשועה, עיןangan אברעם (סק"ט)

בען אברעם (סק"ט): (ט) קודם. אפלו השני מין שכעה כוגן הטעס החטה ותפוח, ויש לפסק, אם חביב לו פרי הארץ בבדח בורה פרי קאצ'ה, ואם שרים בטעות יברך בורה פרי הארץ בלחלה. ט' (סק"ט) וגנן אברעם (סק"ט). זוכפר אליה ורפה (סק"ט) פסק והכוס חטה ומפורח חטה קודם אף שהוא פרי הארץ, בין דהיא שכעה מידי,

באור הילכה

שחוינו בטעין א'. סולפי מה שכתבנו שם בקונה בורה (סק"ט) דילכה ביחס אוקרים שם גם באיזו ברכותינו שווין גם פון דין גרייה, מפלה אם אין משלחת הילכה, מבלר ברכותינו בטענו שמי שרך מרכחת מפרות שברכתן בזורה פררי עזען וגם מפרקין על פון שרך פחה להשללה, והואר כתוב להצדיק מתקגמים, רועה לאليل עכשו דשיך ה', ורק אמור שתנתן פון שרך מפיצים לאקלן, וכען זה נקצא בבית יוסף (ויה ומיש ובתו בשם הו פרז), סומבל קלוקום נבול לברכ לבבך מילך על הטעסת השוועה ונאה וזכה בעזם באילוט, וכמבר בסטון י"ב (ט"ז), עין שם במה שכתבתי במשנה בורה פאי' קטע ה' לענין מראת עס יון שרוף:

ד קודם לברכה. ס' האחרונים מתקשו דקה לעיל בטעין אף בטעון ר' במת המחבר הדעה ראשונה שבחבאותה בתקמא, דכשאינו ברוכותין שווה על איזה שירצה בדור נא מזוז קרייה אפלו היה האחד משכעתה המינן, בזון סתם דיל הקודם בפסוק קודם לברכה, הרי דתשפט קודם לשאריו הפיני של פרי קרי עזען אף האין ברוכותן שותה, ורבבי הלא (פ"ז הי' ה) והטר בעצמן קשים קאדי, שהם הם הדרה וראשונה ששבער א', ואפלו הכי הכהן אם דבר זה והקל מקודם ורכו. סען ב"ח (ס"ז) ומפני אברעם (סק"ט) מה שכתבו פון, ורהורא"א בטעין קען ט"ז קביא דברי פלמורי ובוני יונה (כח. ד"ה עד) דמלוקים תא דחטים קודם דנקא בעשה מון פחשיל רשות ביטח, וכן שיך לזרקון גדור כל פקיכים, וכן משמע פאליה רבה כסין ומכן מכם בכרר בית מאיר (ויה כ"א). סואר דרבוי הרא"ש ושתור דתוקום לפי כל דבוראים, אבן ובורי שהלון ערוך אפשר לפרש כן, וכמו

טפי על איזה מברך, ומשובח היא מברכת שהכל שעינה ר' ברכיה פוללה לכל הפענים: (טז) ובן בורא פרי הארץ, משובח נמי משહכל, דמברך בהברכה רק מני פרי הארץ, מה שאין כן שהכל דסוללת הכל. ס' וועל כן קשभאים לנטו יון שיר יומר (אתחונט): הפלחת הילכה אף שהיון שרב חייב עליו יומר (אתחונט): (טז) איזה מלה וכו'. ואין תלוי בבל בבחיב לדעה הראושה שבטער חביבים עליו בשעה: (יח) זיש אומרים שבורה פרי הארץ קודם. אך אן ברוכותין שותה, וליש אומרים שם מיריעי הכא שעניהם ס' והספיקינו (ט) האחרונים חביב עליו יומר מברך על התחביב. א' אכן אם פרי הארץ חביב עליו יומר מברך פג'ל קלוות של חטפים ומפטוח או אחד משבעת הפיעים, יש לו לברכ הילכה על החטה שהוא מין שכעה וקדמת בפסוק: ד (יט) ב' הקודם וכו'. ס' ומקרא זה חושב תקיעים שנשבקה בון אליז ישראל, וכל המקודם בפסוק הוא יומר שיש מהמאחר, לפיקד הוא קודם לברכה. וחיטה ושבורה ודקודמין לשאריו הפענים, הוא דנקא שעלה מון פבשיל להרכבה פוקים, ז' וידלקטיה בטעין ה': (ט) קודם לברכה. א' אכן בשיחני השני (ט) הוא חביב יומר. ס' וכתבו האחרונים דחשייבות מין לשעה להקדמים ראשון לעשי הוא ר' קשגרמר הפלר, אבל אם לא נגמר בגון וית קודם שגאל הצעץ, אף שהוא ראשון לארץ בתרא חשוב יומר המאוחר מפני, דמה נשנהבתה בהן ארץ ישראל הוא רק בגמר פרי, וכן כל הhai גננא: (כא) ואוצר בתרא. דכן הוא סדר הקרא, ארץ חטה ושבורה וגפן ותאנה ורמן ארץ זית שמון ודבש', ומאוץ שבאמצע הוי התחלת טר, וכל הטעמה לו חשוב מהמאחר שבארץ קמָא:

(כב) הקרם קודמי. ס' דרבש שבקרם הוא מקרים שיצוא מון דבש נברשת בית ווסף (ויה ומשר רוכו ורока): (טכ) תחלה. ס' הינו אפלו (ו) ליתים שהיה ראשונה לאוצר בתרא: (טד) היא חטה. שגム ברכות בזורה מני קומונות (ו) קודם לברכה, ונקט קרמ"א מחתשת מיון דגן, להשמענו דראג בקסמן ושבלה שועל ושבלה קרמ"א מחתשת מיון דגן, להשמעו זה משמע דחטה ושבלה קומונות ושבורות: (טכ) לאחר שזונה וכו'. ס' מלשון זה שזונה ושבלה קומונות קומונות ושבורות לרבש [שהוא מקרים], אבל ט' שעורים [הינו מון הנעשה להן בטעיה לאוצר, כמו חיטם ותאנה ורמן ארץ בתרא חיטם ותאנה ורמן ארץ בתרא] מני קומו שפירש בטעון ה'] ליזתים לא, אבל הלבוש כתוב ברכות בורה מני מונות היא קודמת לכל, וכן הקרא מינו קודם: ה (ט) תשגיל או פת. וויה קודמים לשאניג מינים אף אם הם חביבים אצליו יומר:

שער הילכה

עדיף אף שהוא מאניה, פון כתוב ביה יוסף ומש רבי אפלו והמן אברעם בטיער גען ה' ובענין אברעם ט' א' קען ברכיה פטער פטער (טז) וואף שבחבי קגדים (איי ס"ט) וכן בנהר שלום (ט"ז) רצוי לומר דלפי מה שכתב הagen אברעם גען בטעון (טז) גען ברכיה גען גען שטן, לודעת קרבין פידי קעל גאנן, קבר דקה זה קפאפר קדרי וכ"ז (טז) ען שטן, והאמת אהן, קבל קני דאומזים בשיטת קרבין ט' דילכה דרבנן הלא מהה רב האי גאנן נחטיא ברש"א (טז. ד"ה אאר טויאן) והאשכול וחאטי כ"ט ויה אוד רער וחלט שעודה ט' לאט קרבין ברכיה פטער פטער (טז) א' קען אברעם (טז): (טט) ען בטעון הטעון וכ"ט קפאפר קדרי דילך בשלהם חביבים א' קען אברעם ט' זי' וזה א' קען אברעם (טז) והגה פון אברעם א' קען אברעם וט' (טז) עקר קשומם קני דעניטים קודמיין (טז) פסוק קפל יהושע דבונא מני מוננות של שעורים, אבל בספר א' בטעון (טז) ומאמר קדרי (טז) פסוק קפל יהושע דבונא מני מוננות של שעורים קודם, וכן מעדוד בפרק בית פאי' וכ"ט זי' וזה א' קען אברעם אליף גען גבוריים (טז) קהא חרוזים שצרכו. ילוען קליות של שעורים וויתים, קודאי זיתים קודמיין לפי מה שפקק קדרי וויה קודם בטעון ר' ר' (טז) ס' קען דילך ברכיה דילך. פון א' קען אברעם (טז) וויה קודם בטעון ר' ר' קען שטן:

(ט) ט' בטעון גען ב' וויה אברעם בסטוף הטעון (טז. טז). ובאליה ורפה (טז) הכא באשם הרכבה פטקים וויה שבקרא לדרכו קדץ הוא קודם: (טז) פון משמע מפן כברם בסוף הטעון (טז) ו מהפרוי מגנין (טז) בטעון גען (טז) והג' והג' קשעניהם חביבים עליו בשעה. וויה דילך זה הוא לפי מה שבספמנון במשה בורה סען גען ט' דילכה בהש אומרים, ען שטן. קא לדעה בראשדעניטי אן שם מצלר בחביב ומון שעה גדר חבוי קשאנו ברוכותין שוע, ואם פון יפל לברכ הילכה ציל שאיו מון שבעה. והגע בפאל דילכת דולות (טז) א' זי' אי קדרי הכא דרכו לאען קליות וטפח דטפחים קודם. א' קען קאלאה ר' רפה (טז) הכא ראייה מכרחת דלא כבון אברעם שביב בטעון הטעון גודלו. אל' דגם גען בטל הילכות גודלו מזקה דקליות חדק קודם למפעה, ען שטן: ד (ט) אחרונים, וכן מבאר בדריבים בפאל קודם ר' רפה (טז) ר' רפה יהודיה דלא אלין בפרק תכיבייש, ז' קדרפת בטוב עדיף. ווע, דילעת קרבין ט' זי' וזה הונבר בטעון (טז) וויה קודם בטעון, קא אם א' קען בחביב יומר, חביב

הלכות ברכות הפירות סימן ריא

או פטיא, שאז הם קודמים לברכות תחילתה מחמת ברכתם המבורתית**.**

אבל הכוּסֶם חִיטָהִי וּכְוֹ.

סעיף ה - טווע

הא דאמרו דמפני שחיטה ושבורה קודמים בפסוק הם קודמים גם לברכה, היינו דוקא כשבשה מוחם תשיש.

ביוורי הדלקה

הקדמים (ואז לנגד חביבית), אבל כuish לפני שני פירות האחד משבעת המינים והאחר אינו משבעת המינים לא מצאו סברא להקדמים את המין שבעה לפני, שהרי אין פוטרים האחד את השני מברכה (זהו מה שנכתב ברש"א^[1]).

והנ"א בסעיף קטן ט"ז הביא דברי תלמידי רבנו יונה דמלוקים הא דהיתם קודמים דוקא בעשה מהן תבשיל דחשוב ביותר, מושם שכרכתו מבורתה יותר מאשר ברכות, וכיון שאין הקדמון משום קידמתם בפסוק אלא מושם ברכות המבורת לבן שיריך להקדמן נגיד כל חמינימ^ט, היינו שהיא שפסקו כאן שגם חיטים ושוערים קודמים לשאר הפירות [שבוה האופן אין ברכותיהם שנות] וזה דוקא כשבשה מזוה תבשיל שיש לו חשיבות ביותר, ואילו בкус החיטים אכן פסק השווע להלן (ס"ט) שאין להם דין קדמיה^ט.

וכן ממשמע מלאיה רבחבי וכן כתוב בספר בית מאיר^ט. ואף דברי הטרו והרא"ש דחוקים לפ"י כל התירוצים, אכן דברי השולחן ערוך אפשר לפרש כן - כביאור הגרא' וסייעתו.

ציוונים והערות

כן לפי שיטתו שבחיב עוזר וכשנת הסמ"ק בסעיף א', אבל היה שיש לישב כן אליבא דישית הרא"ש שם שאריה שיריצה יקרים ווע' במשנה ברורה ט"ק כי משיב בחלוקת המגן אברם והגר"א לשיטתם).

נה. אמרם המלא הורעים (על דעת יאה סס) נתקשה בזאת, שא"כ אין ההקדמה מהמת שמקודם בפסוק אלא מושם שכרכות בורא מי מונות חסומה מברכת בורא פר' העץ. וביתר, שלדבריו תבשיל שעורים קודם לוזה הגם שמאז קידמת הפסוק הזית עדיף ושהיות ראשון לארכ' והשוערים שני. עי"ש שנדרך שקידמת הקروب לארכ' אינה אלא בשניים פר' העץ ולא לנגד מונות או המוציא.

נת. באלה רבה כתוב לבאר שמש"כ הטור של דברי הרא"ש אפשר בкус חיטים קודם לית', אין כונתו לשיטת הרא"ש גופיה, מושם שלפי שיטתו שכאיין ברכותיהם שותה איזה שיריצה יקרים על כרך שאין דין קידמה, ודוקא התבשיל ופת קידמים לית' ומכאן ממש שסביר שבירצה הגרא'ן, אלא כוונת הטור שער' שיטת הרא"ש בזוה שנמלח על שיטת הבה"ג, אפשר להעמיד הפסוק כן והיינו אם נסbor כשבשה מזוה קודם גם בגין ברכותיהם שותה, וכן הוא לשיטת הסמ"ק בטעים בחביבות).

ב. במשנה רך נתן טעם לדברי הבה"ח, שכזרוצה לאכול עתת מאיזה מן,

ורוצים להכירחו לבטל צונז להר' עריכת הוכחה ברורה ולא מספיק מעלה בעלמא [חביב או מין שעבד], משא"כ שאינוי גנד רצונו עתת, יש מעלה חביב ומין שבעה. ועיין במגן אברם (ט"ו) שהשיג על הבה"ח מתוך לשון הרא"ש.

ג. וציריך לפ"ז לדחוק בלשון הטור כמשנה לעיל בהערות מש"כ הט"ז לוזה הסמ"ק.

ה. ובעריך כתבו הט"ז (פרק), תפארת שמואל (על כל"ע סס לת' י). והפרישה (סוף פרק) בשם רבו המהירושל". וראה מה שהאריך עוד בדרישה (פרק) ופרישה שם. וע"ז בחידושי מהרי"ן.

הה. והיינו שהפסוק דיבר על כל אונן גם בגין ברכותיהם שותה [משמעות הט"ז שם].

ו. באלו רבה (פרק) הקשה על חילוקם של הבה"ח והמא"א, שבתיוושי הרשב"א" (מל' ט"ז ועמך) ובבלבו (סfin מ') ורבנו יונה (סfn) מוכח ומובהר שמלתת מין שבעה עדיף לעולם על מעלה המקודם בפסוק [ובמאמר מרדכי (פרק)] שהיגרו שהרי תחכו שאין מעלה למש"כ שבעה בגין ברכותיהם שותה, אך כוונת האליה ובה להקשوت ממש"כ מהר' נלמר בקי' מרדין מוקדם, ועל כן א"א להליך זרעה ר' מונת השגון (מעט לוק, דברי מילדי מדברי הרא"ש שכתב בתוך דברי שמלתת מין שבעה הוא קי' מוקדם בפסוק, וכן מרשי' (ד"ס מל') ותוס' שם. ותרץ המאמר מרדכי (סס לת' ומל') שבאיין ברכותיהם שותה לא שיריך להקדמים מעד מל' הדבר [כברות הרא"ש] אבל יש להקדמים לפי הפסוק מעד שיש להימשך אחר סדר הפסוק ולא מושם שסביר, ולא כתבו הרשננים הק"ז אלא כשהוא למל' על סדר המעלות. אכן החללה (צע' מלהות קווטה לנו ס' קיון ס' מוחט פסקל ומלול מעד וממאל"ט) ביאר היחסיק באופן אחד, שדוקא בשניים משבעת המינים שיכים זה זה מעד שהם מהמינים שנחbatchה א", ומתחם דין קידמה ולא שיריך בזאת ברשותם שבאיין ברכותיהם שותה לא שיריך מין להברכו.

ז. בן כתוב ובינו יונה שם בתירוץ השנוי שהפסוק ברכותיהם שותה לא שיריך מון' אין ברכותיהם שותה, ומזכיר באוכר דיסא וכוי' שברכתו מזונית וזה דברי יש לו להקדמים קודם עניים ומתנים כיוון שהוא ברכה מעין מזון', ודוקא לגבי ברכות העז כנוגד ברצת האדמה ליכא קידימת מין שבעה או מוקדם. אלא שרבעו יונה כתוב

אפילו היה האחד משבעת חמינין, ובאן סתם דבל הקודם בפסוק קודם לברכה, הרי דקלות של חיטים שכרכן בורא פרי האדמה קידמן לשאריו חמיניהם של פרי העץ אף דין ברכותן שותני.

ויעין ב"ה ומגן אברם מה שכתבו בזוז הבה"ח דחק לישב שלא אמרו הרא"ש והטור שיבור על הצען אף שאינו מין שבעה אלא כשבחן עתה בצען יותר מהזית, ואף שהזית מין שבעה וגם חביב עליו ברוב הפעמים, מ"מ בגין ברכותיהם שותה שאין זו אלא הקדמה בעלה נושא פוטרים האחד את השני ברכה] יכול לבך על מה שבחן כתת תחילתי, ואילו בגין אין אמרו אלא כשאין חפצ באחד וומר מהברכו שהמקודם בפסוק קודם, והוא הרין שאז קודם כנוגד החביבי. והמגן אברם כתבי שיש לחלק, שכשתובים שניתם בפסוק יש להקדמים את המוקדם בפסוק למה שנאמר לאחריו בפסוק אף כשהן ברכותיהם שותה, מפני שאנו רואים שהפסוק

הלכות ברכות חפירות סיון ריא

קד. נ' באור הגזזה

(ט) * וכן בורא פרי הארץ ושהכל, בורא פרי הארץ קודמת. ○ ואם הביאו לפניו בזורה פרי הארץ ובORA
 פרי הארץ, (י) חייזה מהם שירצחה יקרים, (יח) טויש אומרים שבורה פרי הארץ (ט) קודם: ד (יט) ס' כל
 הקודם (ט) בפסוק (טיט) ס' ארץ חטה ושערה' (ט) קודם לברכה. (כא) וארך בתרא הפסיק העניין, וכל
 הטעמה לו חשוב מהמאחר ממנו לארץ קמיה, הלבך (כב) תמים קויים לענבים, שיה שני לארץ בתרא
 וזה שלישי לארץ קמיה. הנה: ודנוקא שאוכל ענבים ממשות שמן, ○ אבל אם עשה מןו שקבוע ברכה לנצמו, בזורה
 פרי השקה והיא קודמת לברך עלייו (כג) היה חסוכה יונתך
 מברכת פין. ○ כל הנאמר סמוך לארץ קמיה, קודם למה שנאמר סמוך לארץ (כח) לאחר שזו לו בסתימה
 לארץ (טו): ה ס' היא חטה ושערה קודמים, ודנוקא בשעה מהם (כו) תבשיל או פת, ○ אבל הטעס חטה

באר דיטב

וכן משמע בקמ"ק (ונחיה קמ"ק) (ורקניטי פסחים פ"ה ע"ה), והוא מישר דברי הוספות ברכות
 מ"א דבר הפתחן קידיבין, ומරיש"א (ויה בדוח מיתוכן) שהאי במלות לא גדור להה,
 עין שפ"ן: ד (ט) מקסום, לתתקב"ם (ויה הי"ה) אורי בטענים חביבים בשוה:
 (ט) בתרא,ותי קודם לשעה אף במשה קדרה דשורה, עין גאנ אברעם (טקי"ט)

ענין אברעם (טקי"ט): (ט) קודם. אפלו בשני מין שכעה כגון הטעס החטה ותפוח, ויש
 לפסק, אם חביב לו פרי הארץ בדין חוללה בזורה פרי קאנטה, ואם שרים בטעימות
 יברך בורא פרי הארץ חוללה. ט"ז (טקי"ט) וגאנ אברעם (טקי"ט). ובספר אלה רפה (טקי"ט)
 פסק דהטעס חטה ומפורח חטה קודם אף שהוא פרי הארץ, בין דהיא שכעה מני,

באור הגזזה

שהובאו בסעיף א. סולפי מה שכתבנו שם בקננה בזורה (טקי"ט) דהלה כהיש
 אוקרים שם גם באיז ברכותנו שוח שיר גמ' פ"ז דין גיריה, מפליא אם אין
 מעלה חביב, בוראי אולין בתר מין שכעה:
 ג * וכן בורא פרי הארץ ושהבל. ○ ח tack האלה רפה (טקי"ט) בשם השלה (שר
 לפניהם יין שיר ומימי מרקחת מפרות שברכת בזורה פרי האלה או בורא פרי
 הארץ ושם מברכין על פנין שיר חלה שלל, והוא חטב להצדיק מרגום.
 רושה לאיל עכשו דשיך ה, ורק אמור שחתת הין שיר מפציכים לאילן, וכען זה
 נקצא בביה יוסף (ויה ומי' ובינו בשם הו פרז), סומאל קלוקום נבול לברך לברך מקלם
 על הטעס השחה על עולם, דאמ' רק לשבך רוק ולפעל בשבא להפיג' רוק
 ונՐיפת השחה ואינו וזה בעזם באילוט, וכמברכטן זי'ב (טאי), עין שם
 כמה שכתבתי במשנה בזורה סעיף קטן ה' לענין מרחתה עם יין שריה:

ד * קודם לברכה. ס' האחוריים נתקשו דהה לעיל בטעיר או מטעם המחדר הדעה
 ראשונה שבחב אורה בתקמא, דכשאינו ברוכותן שוח על איז שיר
 בזורה ומוצא קידיב קודם לברכה, הרי רחשים קודם לשاري הפינימ של פרי קידיב עין
 האין ברוכותן שוח, וזרבי הרלא (טאי י"ה) והטר בעצמן קשים קידיב, שהם
 הם הדרה וראשונה שבענער א, ואפלו כי הכהו ים דבר זה רקל מקודם וכורע.
 סענין פ"ח (טוי) ומון אברעם (טקי"ט) מה שכתבו פ"ה, ורורה"א בסעיף קטן ט"ו
 קביא דורי פלמיין ובינו יינה (ויה ער) דמקדים תא דיחסים קודם דנקא
 בעשה מון פשל רשות ביטhor, ולכן שיר לזרביין געד כל פקיעים, וכן משמע
 פאליה רפה נסיט ומן תפם בפער בית מאיר (ויה בע"ז). סואר דרבו הרא"ש
 ושתור דתוקום לפי כל פרוצאים, אבן ובורי השלון ערוך אפשר לפרש כן, וכמו

הו התחלה טר, וכל הטעמה לו חשוב יותר מהמאחר שבארץ קמיה:
 (טב) תקדים וטף (ויה ומי' ריבינו ורוקא): (טכ) תחלה. ○ הינו אפלו (ו) ליזדים שהיא
 ראשונה לאין בתרא: (טד) היא חטה. ○ שוג ברכות בזורה מינן דבש (טט) ברכות
 ונקט קודם"א מתקשת מיין דגן, להשעינו דראכ' בטעים ושבלה שועל
 ושורות: (טה) לאחר שזונה ובור. ○ משלzon זה משמע דחטים ושורות
 ושורות לרבש [שהוא פטרים], אבל (טט) שורות [הינו מזון הנעשה לאין בתרא חטב
 מיין מזונות היא קודמת לכל, וכן הסכימו הרבה אחריהם: ה (כו) תבשיל או פת.

שער החזין

עדין אף שהוא מאניה, בן חרב הבית יוסף דיה ומיש רבינו אפלו (ויה הגזזה
 בטיער גען ה', וכן משמע מהגרא"א (ויא) שפפרי קגדים (איי קידי) וכן בנהר
 שלום (טקי"ט) רצוי לומר רלפי מה שכתב הגן אברכם בטעיר גען בז' (טט) גראה גען
 לדעת קדרוןם פירוי געל גאנ, קבר דקה זה קפאפר קדרון (טאי זבון), עין שם,
 והאמת אהן, געל גאנ דאותם בשיטת קדרון'ם דהלה רובנן האלה מהה רב האי
 גאנ' נפשיקא ברש"א (ויה ער ויאו) והאשכול ויה צי' בז' ויה אוד רער ויה
 שעודה כי לאט חביב בקרוא דמיקרה דקל טקדים פסיכון ובי קידיב דנקא בשלט
 חביבים אצלו בשעה]: (ט) טר: (ט) גאן אברעם (טקי"ט): (טט) עין בטור הטעים ובין:
 (טט) גאן אברעם (טט) י"ה, והגה גאן אברעם וט"ז (טקי"ט) עקר קשיטים קכי דעיטים
 קדרון (טקי"ט) פסקו קלה לבוש דבונא מני מונות של שעורים, אבל בספר אבן קעוז (טט) ומאמור
 בפער בית פאי' (טט) גאנ' גבורים אלו גען גבורים ויה קדרון'ם קידם. וכן מעדן
 ילען קליות של שעורים וויתרים, קידאי וויתרים קדרון'ם לפי מה שפסק קדרון'ם
 לעיל ביטחון ר' חטב דרכו היא שפהל, עין שם:

טפי על איזה מברך, וחשובה היא מברכת שהכל שענין רק ברכיה
 פוללה לכל הפינימ: (טט) ובן בורא פרי הארץ מה שאין כן שיר עם מפרקת,
 משחбел, דמברך בהברכה ורק מני פרי הארץ, מה שאין כן שהכל
 דסוללת הכל. ○ ועל כן טשכטאים לנטו יין שיר עם מפרקת, בירך על
 המפרקת תחלה אף שהיין שיר חביב עליו יותר (אתרונים):
 (טט) איזה מברך וכו'. ואין תלוי כל בטיבים לדעה הראשונה שבטעיר
 א', דהא אין ברוכותינו שות, וליש אומרים שם מיריעי הכא שוניים
 חביבים עליו בשעה: (טט) זיש אומרים שבורה פרי הארץ קודם.
 ס' והשכמי'ו (ט) האחרונים חביב עליו יותר מברך על הטיב
 בחביבות. א' אכן אם פרי הארץ חביב עליו שבעה, כגון קליזות
 פניל' בטעיר א', וכן אם פרי הארץ (ט) הוא מין שכעה, כמו פט' ברכיה
 של חיטים ומפטוח או אחד משבעת הפיעים, יש לו לברך תחלה על
 החטה שהוא מין שכעה וקדמת בפסוק: ד (יט) ב' הקודם וכו'.
 ס' דמקרה זה חושב קפיעים שנשחטחה בז' אליז' ישראל, וכן ספקם
 בפסוק הוא יותר חשוב ממקורה, לפיקד הוא קודם לברכה. וחטה
 ושערה ונקרא דקודם לשاري הפינימ, הוא דנקא שעשה מהן פבישיל
 להרבה פוקים, ובדלקטיה בטעיר ה': (ט) קודם לברכה. ○ אכן
 כשהחמין השני (ט) הוא חביב יותר. ס' כתבו האחרונים דחשיבות מין
 שעה לקדומים ראשון לשען הוא רק קשגר מררי בפער. אבל אם לא נגמר
 בגון וית קודם שגאל הצעץ, אף שהוא ראשון לאין בתרא חטב יוצר
 המאהר מפניו, דמה נשנחתה בהן ארץ ישראל הוא רק בגמר פער,
 וכן כל הראי גונא: (טט) ואיך בתרא. דכן הוא סדר הסכירה, הארץ
 חטה ושערה וגפן ותאנא ורמן ארץ זית שמון ודבש, ומארץ שבאמצע
 (טט) תקדום קודמן. ○ דרבש שAKERIA היא פטרים שיזוץ מון דבש (טט) ברכות
 ראשונה לאין בתרא: (טט) היא חטה. ○ שוג ברכות בזורה מינן דבש (טט) ברכות
 ונקט קודם"א מתקשת מיין דגן, להשעינו דראכ' בטעים ושבלה שועל
 ושורות: (טט) לאחר שזונה ובור. ○ משלzon זה משמע דחטים ושורות
 ושורות לרבש [שהוא פטרים], אבל (טט) שורות [הינו מזון הנעשה לאין בתרא חטב
 מיין מזונות היא קודמת לכל, וכן הסכימו הרבה אחריהם: ה (כו) תבשיל או פת.

(ט) ט' בטעיר גען ב' זמגן אברעם בוטף הטעים (טט) י' ובלילה רפה ואיז
 הכא בא שם הרכבה פטרים וט' שפכירה לדו' כהיש אומרים (טט) קה דרכו קדש הוא קודם:
 (טט) מושמע מפן זברם ביטחון השמי'ו (טט) ו מהפדי מני'ם (טט) בטעיר גען
 (טט) וזה, והגוי קשוניהם חביבים עליו בשעה. גונז רקל זה הוא לפני מה
 שהשכטנו במשה בזורה סעיף גען ט' הלה ברכיה בהש אומרים, עין שט'ו.
 בראשית ימי און שם פאלר בטיבים ומין שעה געד חבר קשאון ברוכותינו שועל,
 ואס פן יפל לברך תחלה צי' הטעט אפ' שאינו מין שעטחן. והגע באפור קדרון'ם
 משקע לאורה וצטו דרכו סוף (טט) מודים לפסק הבעל ברכות דולדות
 (טט) א' זי' קידיב הAKERIA לאונן קליזות ומפטוח דטפוח קודם. א' גען קליליה רפה
 וט' הא ראייה מפרקת דלא במנן אברעם שטב ביטחון הבעל דבלוט גודלון,
 ד (ט) האחרונים. וכן מבאר בדרכיהם בטעים דפסקו רובי יהודיה דלא אולין
 בטר בקידישין, וקדמת נתחוב עדיף. ווע, דרעתה גראט'ם (טט) ויה קדרון'ם
 ביטחון קידיב, ונקרא שטב ברכיים בשרה, קא אם אוך חביב יוסף, חביב

והם קודמות לשאורי מיניהם [לוזתשיי תמר ענבים תאנים ורימון] אף אם הם חביבים אצלו יותר.

ציוונים והערות

ס"ה. בן הוא לפסק המשנה ברורה לעיל בסמוך (ס"ק נה, וכן נגעי פלין פ"ג ס"מ) מי שבעה, ושבוריות לתמר ולמנית שאחריו]. שאף הבהיר שעירום קודם לזרע, אבל לשיטת המג"א והט"ז אין להקדיםoso. אף שבאין ברכותיהם שוות חביב עדיף [לשיטת הסמ"ק]. מ"מ מעלה חשיבות 'מוחנות' עדיפה [ועיין ביאור הלכה (ד"ס קולט) ומה שנתבאר בהערה שם]. לבך על התבשיל אלא לפני מה שנמנה לאחריו בפסוק זהתיים קודמים לכל

הכלות ברכבת הפירות סימן ריא

משנת שעה"צ קבד: [א]

(פ"ד) בין כניש לפניו שני מינים האחד אין מני שבעדו והאחד מני שעלה. אין להקדם החין שבעה לפני המשינו מין שבעה מה השינוי כן כשבנייה יש שלפניו מן טבנה יש להקדם את המקודם בפסק.

(כח) אבל יש שני בלשנו מלשון המג"א, שהה"ז כתוב שמה שפיטוק השם במלת המקודם בפסק גם שווה וגם שאינן שווה מוכח שמלת המוקדם אינה דוקה בשותה אלא אף קודמת לשאלין שותה בברכיהם. אבל מג"א כתוב שכן שפה נטה הקירה בעניין אף אנו נקיימו lagi הקדמה ברכבה [יעיין עוד משנות באורורה בהערות לכיור הלכה לעיל ז"א] ועין שם הדיור מאמאר מרדיין.

(כו) אלא רק הפת וואר תשיל העשיים מהיitem ושורדים קודמים לבוך עליהם לפני שאיר פירות מני שבעה.

(כז) שהחטם להקדום הפת וואר תבשיל הוא המשום שכרכוס החוכה ולא רק משומם שהקדום הפסק.

(כח) פירושו, אף אם לא נפסוק כהרבבאי, מכל מקום סברת הט"ז והמנג"א היא הנדר והפוסקים שכרכוס השחטיות הסמוך לאין קודם אבל זית שסמור לאין יש להקדום שהיא עליון לאין קודם, והרי כאן פסק השו"ע שמעשה קידוח קודם לכל, ומגדל הגאה הרמ"א כאן שמע מינה שמסכים לדין זה, וא"כ לא שייר אfine שקידום הסמוך לאין בתרוא לאין נשני לאין קודם אשר לא במסכנות תאכל בה לחס', ולזה אפשר שגדוד הרא"ש מודה. ואך יש להוכיח כן מדבריו, שכן רבכתו שברכתו העץ והשיני לשיטתו שכשיש לפניו שתי פירות אחד שאמרו בוגר ברכתו הרשות לא לאחר שאותם חיקו. וכאן בושם נקט שאר ברכתו הרשות שקידום בפסק מוקדם לברכיה, שהרי מקדים מין שברכתו ברא"ש עליון לפניו מין שברכתו ברא"ש פרי העץ יותר מברכתו ברא"ש שחויה לאין קודם שבדרכו עליון יתיר ולכך יש שלוונת הכתיב רק לגבי הפת או התבשיל שעשו מהחיטה והשעורה ולא כשבוסס אותם חיקין. וכאן בושם נקט שאר דעת הרא"ש בן נזרה בעס"ג פסק כהווא"ש ולא כביהג', שכן חסיבות לברכות ברא"ש יתיר מברכתו ברא"ש פרי האורה, וכך פסק מהחיטה קורתם לשאר מיניהם רק כשבנה ממנה פת). מיהו ראה במשנה ברורה כאן (ק"מ כ) מהמגן אברם, ובכיוור הלכה (ד"ס קוט) שפירושו דרכי המחבר אכן שהគוס את החיטה אין ברכותין שותה, אבל כשברכותיהם לשאר מני שבעה מני שברכתיין שותה, ונראה שלמדו שהרואה"ש לא פסק כהרבבאי.

(כט) ממה שקשה על דבריו איך כתוב החיטה להקדום ברכותין שותה לפני ברכות החיטה האבוי הרא"ש כתוב שלשאין ברכותין שותה אין ציריך לבוך על הדמי שבעה תחילה.

חביבם עליו בשווה, ברכת הכלוס חיטה ושורדה קודמת עליו בಗל קידמותה בפסק אף שברוך עליה ברא פרי האדמה ע"ז. אבל בכיוור הגורא"א משמע דלפי מה שמבואר לעיל בסעיף א' דהיינו שאין ברכותין שותה לא אולין כל בתר מון שבעה הוא הדין הכא לא אולין כל בתר מוקדם בפסק ועל איזה שירצתה יברך תחילתה.

המושך שוע"ג אינה קודמת לברכת ברא פרי העץ.

האג"ה

ברכת המוציא קודמת לברכת ברא מני מונות"י.

סעיף כ'

אלא ברא פרי העץ תקדימים"ט.

ומשמע בכך אברם דכין שאין ברכותין שותה לא בכל אופן מקדיםים לבוך על הפרי שברכתו ברא פרי העץ, בתחלת הסעודה, כגון שיש שולחן ערוץ הביב יותר אצליו אז הוא קודם לכוסס חיטה ושורדה אף שהוא מאוחר בקרא, אבל אם שניהם

כיוונים ודעות

המושך ד"ה קודמת בטענו בעצמו בסעיף ה' להלן בסמוך שככל קידמת חיטים ושורדים דוקא כשבנה מהם תבשיל או פת ע"י.

טו. בן כתוב בעל הכלות גדולות (ס"י ה פ"ז ד"ס ואילו לטעמו), והטור היבאו וכחוב 'אפשר' שלסבורה הרוא"ש אף הכלוס את החיטה קודמת לשאר מני שבעה. ובבית יוסף פריש שספקו של הטור אם בה"ג כתוב כן רק לשיטתו שברכת ברא פרי העץ קודמת לברכתו פרי האדמה מהמת חשיבותה, ואם כן לדעת אבי הרא"ש שסביר שברא פרי שאין חסיבות לברכת הכלוס את החיטה קורתם לברכת שאר פירות מהרמא, אף ברכת הכלוס את החיטה על הקורדים בפסק. או שכתב כן מפני שסביר שסביר שמונה את שבעת המינים שאין כוונה התורה לומר הסמור לפסק שמונה את שבעת המינים שאין כוונה התורה לומר שחויה לשוחבה אלא לאחר שאופט ממנה לחם, שנמדד מש' אירן אשר לא בمسכנות תאכל בה לחס', ולזה אפשר שגדוד הרא"ש מודה. ואך יש להוכיח כן מדבריו, שכן רבכתו שברכתו העץ והשיני לשיטתו שכשיש לפניו שתי פירות אחד שאמרו בוגר ברכתו הרשות לאין קודם בפסק מוקדם לברכיה, שהרי מקדים מין שברכתו ברא"ש עליון לפניו מין שברכתו ברא"ש פרי העץ, שיש לומר שכונת הכתיב רק לגבי הפת או התבשיל שעשו מהחיטה והשעורה ולא כשבוסס אותם חיקין. וכאן בושם נקט שאר דעת הרא"ש בן נזרה בעס"ג פסק כהווא"ש ולא כביהג', שכן חסיבות לברכות ברא"ש יתיר מברכתו ברא"ש פרי האורה, וכך פסק מהחיטה קורתם לשאר מיניהם רק כשבנה ממנה פת). מיהו ראה במשנה ברורה כאן (ק"מ כ) מהמגן אברם, ובכיוור הלכה (ד"ס קוט) שפירושו דרכי המחבר אכן שהគוס את החיטה אין ברכותין שותה, אבל כשברכותיהם לשאר מני שבעה מני שברכתיין שותה, ונראה שלמדו שהרואה"ש לא פסק כהרבבאי.

ובב"ח (ס"מ) כתוב שעל כרחך אין דעת הרא"ש שהפסק מירי בשעה מהחיטה פת או שאר תבשיל, וכן כתוב כן רק לדעת בה"ג, אבל דעתו אינה כן אלא שאף ברכוס את החיטה יברך עליון בתחלת כשחיטתה או השוערה חביב עליון ורואה בה כתעת יותר מהמן השני שברכתו ברא"ש פרי העץ, שהרי פסק שכן חסיבות לברא פרי העץ יותר מברכתו ברא"ש פרי האורה. ולא הסתפק בזה הטור אלא כשבניהם שווים בחטיבתו שברוא פרי העץ קודם מנין שפנוי שבורה או השוערה חביב עליון ורואה בה כתעת יותר.

וזהמ"ז (ק"ט) כתוב לרה"ש שברור עדת הרא"ש שהחיטה הכתובה בפסק הינו לאו ברכוס אלא בשעה ממנה פת או התבשיל, שהרי כתוב הא"ש בהריא (פ"ז ק"ה) ערך אם רצחה להעמידו ברכוס ה"ש כהנ"ג ווניל בשעה שבר�ו שותה לאין קידוח קודם אף לא ראה הרמ"א צורך להלך עליון בהדרין]. וכל זה ברכוס אבל דבוקה לשלוון כשבניהם שווים בחטיבתו שברוא פרי העץ, ולא הסתפק בזה הטור אלא כשבניהם שווים בחטיבתו שברוא פרי העץ קודם מנין שפנוי שבורה או השוערה חביב עליון ורואה בה כתעת יותר.

טח. העולות תמיד היבא מעמק ברכיה (ללא ס"מ ו') שמדובר קודם נטילת ידים, אבל אם כבר נטל פשטוט שאין להפסיק, וככלעל סימן ר"ז (ק"ג). ועין עוד להלן במשנה ברורה (ק"ק כט) ובחרורו שם

הלוות ברכת הפירות סימן ריא

לפוטרו, דאיינו כדין שופטור מי שאינו חשוב את החשוב דרך גראא אלא בכוונה עיי'.

ואם הביאו לו את השינוי חשוב לאחר שכבר כליה חטף הריאון - החשוב, שבירך עליו, צריך לחזור ולברך עיי', שכן הברכה הלה על מין זה כיון שלא בא לפני קודם שנגמר המין שבירך עליי. ואם הביאו לו אחר שבירך ברכה ואשנה אבל עדיין לא בילאה אכילהו, יש בזה דעתות בפסקים אם צריך לברך שנית אם לאו עיי', ופסק ברכות להקל ולא יברך שנית.

עיין שם באחרונים ובמשנה ברורה פיעוף קטן כ"ב שיש אמרים שם קבע עצמו לאכילת הפירות, ובירך בסוגה על הפירות שהיו לפניו, אף שהביאו לו את המין الآخر לאחר שכלה לאכול מהמין הראשון אין צריך לחזור ולברך עליי.

ולבתיהלה מבואר שם ברמ"א דיש ליזהר אף כשהיא יודע אם עתידים להביא לפניו עוד אוכלין, לבוין לפטור את כל אשר יביאו לו אחר כך ובזה יכול עולם אין צריך לברך על מה שיתנו לפניו לאחר שיגמור את המין הראשון עיי'.

ס"ק לר

ולפי זה אם היה מונח לפניו אתרוג ווית, אף דאתרגו היה חביב עליי יותר, אך כיון דקיים לו לעיל בטעוף א' דמברך על הזות שהוא ממין שבשה, על כרחך שהוית חשוב יותר ונפטר ממילא אף בסוגה האתרג.

נחי דlatentיה בודאי טוב לנוהג בדעתו הראשונה שהיא פתמייה - שהשולchan עורך (ק"ו) לא כתבה בשם יש אמרים אלא הביא אותה בסתמי', מפל' מקום בדיירך שבירך על האתרגו שהוא חביב עליו וכדעת הרמב"ם וסייעתו לכאורה בודאי יש לו לטמן על שיטת הרמב"ם ולא יחוור ויברך על הזות, משום דלשיטתם - לשיטת הרמב"ם וסייעתו הרכחה השנייה שمبرך כתת היא ברכה לבטלה, ובבר כתוב שם הט"ז עיי' דמאן דעביד ברומבי' גם כן שפир עביד.

ציונים והערות

עה. בתב בערך בערך אינו פטור את השינוי חשוב ברכותו. ואף שבירך על החשוב את השינוי חשוב ברכותו. בז' כתוב הכלבו (אלקט פטלה ק"ד) בשם מהרי"ם מוטנבורג (מק"ע קון פ"ז), וזה לשונו: כשאוכלים שני מיני פירות או שלשה או אחד, אם אין כלל לפחות בשעה אחת מברך על כל אחד ואחד בלבד ברכה ראשונה מפני היסח הדעת, אבל לא ברכה אחרונה [זה באו ה'ב' יוסף (פ"ק ג' עט)]. בז' במנון אברהם בסימן ר"ז (ק"ק) הביא שמדרבי הכלבו (פס) נראה שדרתו שצעריך לברך, משום שאין קביעות לפירות ולכן כל מה שלא היה לפני בשעה שבירך לא חלה עליי הרכחה, שכבר הסיח דעתו. ודעת הספר היסדים (ק"מ פמ"ג) שלא התכוון לפוטרו.

עת. ואף שבירך על החשוב את השינוי חשוב ברכותו. בז' כתוב הכלבו (אלקט פטלה ק"ד) בשם מהרי"ם מוטנבורג (מק"ע קון פ"ז), וזה לשונו: כשאוכלים שני מיני פירות או שלשה או אחד, אם אין כלל לפחות בשעה אחת מברך על כל אחד ואחד בלבד ברכה ראשונה מפני היסח הדעת, אבל לא ברכה אחרונה [זה באו ה'ב' יוסף (פ"ק ג' עט)]. בז' במנון אברהם בסימן ר"ז (ק"ק) הביא שמדרבי הכלבו (פס) נראה שדרתו שצעריך לברך, משום שאין קביעות לפירות ולכן כל מה שלא היה לפני בשעה שבירך לא חלה עליי הרכחה, שכבר הסיח דעתו. ואף שבירך על החשוב את השינוי חשוב ברכותו. בז' כתוב הכלבו (אלקט פטלה ק"ד) בשם מהרי"ם מוטנבורג (מק"ע קון פ"ז), וזה לשונו: כשאוכלים שני מיני פירות או שלשה או אחד, אם אין כלל לפחות בשעה אחת מברך על כל אחד ואחד בלבד ברכה ראשונה מפני היסח הדעת, אבל לא ברכה אחרונה [זה באו ה'ב' יוסף (פ"ק ג' עט)]. בז' במנון אברהם בסימן ר"ז (ק"ק) הביא שמדרבי הכלבו (פס) נראה שדרתו שצעריך לברך, משום שאין קביעות לפירות ולכן כל מה שלא היה לפני בשעה שבירך לא חלה עליי הרכחה, שכבר הסיח דעתו. ודעת הספר היסדים (ק"מ פמ"ג) שלא התכוון לפוטרו.

שאינו צריך לברך, משום שיש קבע לאכילה אין מסיח דעתו מוה.

בב. שבירן שחייב עצמו לאכילה אין מסיח דעתו מוה. פג. זכמו שחייב בשער הציגון (ק"ק כ'). פדר. וכיימה לן שככל מקום שהשוו"ע מביא דעתה הראשונה בסוגה אף שאחר כך מביא שיש אמרים אחרים, פסק להלכה כהסביר בראשונה שהביא בסוגה. וזה פסק להלכה בשוו"ע הרוב זאף שבשה"צ לעיל (ק"ק ט) לא הסכים לט"ז, מכל מקום די בו בשבעל לחוש ברכחה לבטלה]. וכל שכן לשיטת הקיזור שולחן עורך שפסק כהרמב"ם שחייב עדיף.

בתוך המועד הש"ץ, ונמצא שיש לפניו שתי ברכות, אפילו היכי מצהה שיטול ידיו ויברך ברכת המוציא תחילתה על הפת, כיוון דברת המוציא מבורתה יותר מברכת בורא מני מזונות, ואחר כך יברך בורא מני מזונות על הלחמניות. ומוכרחים אנו לפרש בכך את דברי השולחן ערוך. דאי נאמר דמייריו בשאר תשישין העשויים מקמה שברכיהם בורא מני מזונות אלא שהזרק לאוכלם בתוך הסעודת, הרי בלאו טעם או דברכת המוציא השיבה צריך לברך תחילתה על הפת.

ראי יברך תחילתה על התבשיל נמצאו גורם ברכה שנייה צריכה שהרי יכול לפטור את התבשיל ברכבת הפת שיאכל בתחלת הסעודת עיי'.

ס"ק כת

בגון שהלחם משוערים ומהנות מחותמים [אחרונים] והוא הדרין כל כהאי גונן אף שהדבר השני הוא חשוב בעצם יותר מהדבר הראשון - מהלחם, אף על פי כן יברך על הלחם תחילתה.

ס"ק ל

ופשט דהו הדרין אם הוא חביב וחשוב בלבד, כיוון שברכתה השובה יותר, ייש לברך על הפת תחילתה. כיוון שברכתה השובה יותר, ומעליה זו קודמת לשאר כל המעלות שמן.

ס"ק לא

ואפילו רוצה לאכול משניהם אך שלא הביאו עדיין החביב לפניו, אין צריך להמתין.

ס"ק לב

ואפילו היו שנייהם לפניו בשעת ברכה ובירך על השינוי חשוב אינו פטור את החשוב, שכך שיתבונן לו בפירוש החשוב בברכת השינוי חשוב ביעין שיתבונן לו בפירוש

עד. בערוך השולחן (פי"ט) הקשה שם מדבר שכבר נטל ידיו לאכילה ודאי שצעריך לברך תחילתה המוציא ולא מהמת החיבור הברכה אלא כדי שלא יהיה הפה פסק בין הנטילה המוציא זכמו שנותבר לעיל בחუורה מהועל המד של כרוכן מירוי קום נתלית דיטסן, ואם כוונת המגן אכזרם שקדום נתלית דיטים וזה לא יכול להחמיר ואמפילו הכי ברכת המוציא קדמת נזון פירש במחזה"ש ומרומו גם בדברי המשנ"ב שכטב מזוזה ידרוי משמע שעדרין לא נטן, זה איינו, שלא שיריך בז' דין קידמה כיון שני עניינים אחרים הם ומהנה מופרשת היא יברך על הפרט לא פטור את הפת', מוכח מהמשנה שאפשר לאכול הפרט שברכתה מזונות לנו שembrach על הפת והיינו לנו נטילת ידיים, ואי אפשר להעתיד דבריות אלו אלא באופן שאינו טען נתילת ידיים. ידיהם כגון שאוכל פוחות מכך פת ובזה המוציא קודם משום חישבותה. עזה. עיין בשלוחן עורך הוב סימן ר"ט (ק"ט לומ' ז), והעליה ממש שאין אין הורך לאכלו בתקון הסעודת ואפילו אם הוא איינו חפץ לאכלו בסעודת, אין בז' משום ברכה שאינה צריכה, אלא שכחאי גונן גם אין משום דין קידמה עזין שם שהוא קל וחומר ברכחה השניה (על ס"ד) שברכת היין שע. בעולת תמיד (ק"ק) הוכיח כן ממה שכחוב הטהור (על ס"ד) שברכת היין קודמת לית אף שהזита קודם בפסק, ועל כרחך שהחישבות הרכחה דוחה את קידמת הפסק, וה"ה בקידימת המוציא. עז. בן דוקדק הבית יוסף (ל"ז ומ"ס לט"ז טט) מלשון המשנה היה לפניו מיניהם הרובה, שאף שכבדתו לאכול הכלל, כיון שלפנינו מונח מן אחד יכול לברך על מה שלפנינו. זע"י' קל וחומר לאוכחים בכיתת הרכחה זע"י' מיניהם לפניהם תחילתה, ובזה ישב המנגה שהיו מברכים בכיתת הרכחה על מתיקה לפני היין.

הלכות ברכת הפירות סימן ריא

קידוד: זט קיצור ביה"ל

ד"ה ובלבד. כל דמי
קהליט מפוג לוי פועל
אם סמכו מגילה מדין
גלהת גלע נמי נמי ציליכו
כפריש לטוטו [נין לאם
שניות מין טבנה, וכן
לגט מפקה. וככמ' נעל
סימט לוי לרין,
סמסממל כיוון נכללו
על כל מה צפיף לו נעל
סימט.

ביאורי ההלכה

וכל זה כשהוא חcin לעצמו את הסעודה, אבל אם הוא
אוכל אצל בעל הבית, בין דاتفاق - שלחו[ין] בעל
הבית טרייך - בין שבירך על מה שבעל הבית מתעד
מיין שבעה והוא פטור את המין שבעה, או שיש לפניו
להביא לשולחן הווי באילו דעתו לפטור כל מה שירצה
בעל הבית ויביאו לו[ין].

ד"ה זבלבר
זה בכל אופן שיש לפניו שתי מאכלים שהאחד חשוב והשני
אין חשוב, דהיינו בין אם אין חשוב משום שאין
מיין שבעה והוא פטור את המין שבעה, או שיש לפניו
חביב ושהאיינו חביב אינו פטור את החביב.

ציוונים וחרוזות

פו. רש"י (ניטן קו: ד"ס פל"ה).
בז. ולדעת הת"ז בסימן קע"ט (פרק"ז) שאין אומרים אתכא דבעל הבית סמכין אלא בדברים שהרגילות לאוכלים, כאן גם כן דוקא אם אלו
פירות שרגילים לאוכLEN והיה מקום לאורח לחושב שבעל הבית יביא לפניו פירות אלו.

ושועורה קודמים להם בסמיכת הארץ, אבל האוכל יותרם עם תבשיל של שיבולות שועל שהוא ממן שעורים, הזיתים קודמים משום דמקודמים בקרואץ, וכן לא כתוב כאן השולחן ערוץ גם זיתים צ'ז. אבל כמה אחרים חלקו על זה וסבירים שכרכבת בורא מני מזונות אף על התבשיל של שעורים ושבולת שועל ושיפון תמיד קודמת לשאר ברכות מחתמת חטיבתה שהיא מבורת יותר מאשר ברכות ובנ"ל בעקבות קטן ב"ה עיין שם צ'ז.

ועתה נבוֹא לְבָאָר סִדְרַת הַמְּעָלוֹת בְּקָצְרָהָצ'
borat minai mazonot shel meusha kdrha d'shebulot shouel v'shipon shehao gam ken min shuvoros. ז' בכל אלו שאנו מקדים לברך עליהם תחילת מפני חטיבות ברוכתם אין משגיחין על החביב בלא.

borat peri haetz v'borat peri hadamah cyon shufsek lahalchazia shoshanim shovim leunin chshibot ha'beracha z'dla chshiyat ha'becha. אז'ין בת רחבי, ואפי'ן שני מין שבעה שכינן שאן ברוכתין שות יש מעלה לחביב יותר מהמין שבעה, וכשיטת הסמ"ק וסייעתו לעיל סעיף א' רעת הייש אמרים שם צ'ז. היו שנייהם הבין אז'ין בת מין שבעה צ'ז.

זה גרא פלאג על זה וסביר שאף בשום בחביבות אין קדרמה למוקדם בפסקוק וכמו שבתבנו לעיל בסעיף קטן ב"ז עיין שם.

יש להקדים peri haetz אם שווים בחביבות. אכן בני אשכנז נטשין אחר הרא"ש וסייעתו שהוא המין הרגיל להחות הכלב אצ'ז.

ביאורי ההלכה

**ד"ה עליו ברכות
במשנה ברורה סעיף קטן כ"ז בשם האליה רביה שאינו צריך לברך עליהם כיון שהוא מן אחד.**

ציוונים והערות

יברך תחילת על השיבולת שועל. שמצאו לגבי כלאים נכלוט פ"ט (ה'ו) שהשיבולת הנhabת כמין שעורים ואנים כלאים זה ביה מה שאין כן שփון בשועורים הוא כלאים (פתחי עולם הם עוי). ובורא מזונות על האורו מאוחר יותר מכל מיני המזונות כיון שלא עושים ממנה פח (פתחי עולם). ואם ברכותו קדמת לבראperi העז תול' במלוקת המגן אברהם והוא אחדרוניס בענין מעשה קדרה וشعורים כיון שהוא סמוך יותר הארץ, יש להקדים את כל שבעת המינים לאורו משום תנובות בפסקוק האורו אין מוחדר שם. ולודאי החולקים עליו שסבירות שכ בורא מני מזונות קודמים לילאי אף בורא מני מזונות של הארץ קודם לכל הפירות וגם לשבעת המינים (מן נטילים ה'ג' ימאנ' פ"ק צ'ז).

צה. ובמ"ז שפפק ובינו לעיל (פ"ק צ'ז), וע"ש בהערות שroutine הט"ז צ'ז. ובמו שפנק ובינו לעיל (פ"ק צ'ז), וע"ש בהערות שroutine הט"ז ווע"ש הרב שיעשה מה שירצה ולא הוכרה להלה ולא כהרא"שן, ודעת הקיצור שלוחן ערוץ ועוד להכריע בהרמב"ס (עמ"ג צ'ז) שחביב עדיף. צ'ז. בין פסק רビינו לעיל (פ"ק צ'ז), ושם הבנו שיש שפסקו להסמ"ק שאין כלל מעלת בסמוך לעיל, ושם הבנו שיש שפסקו להסמ"ק שאין כלל מעלת שבעה אף בשום בחביבות וראה גרא' שאין ובינו להלן בפסקוק).

צ'ז. כמו שביאר ריבינו לעיל סעיף ג' במשנה ברורה (פ"ק יי') נ"ש בהערות. צ'ז. מיהו כתוב המשנה ברורה לעיל (פ"ק יי') שהמקודמים כשיתם הרמב"ס ועל מה שחייב עתה יש לו על מי לסמוך, וכן פסקו הט"ז ווע"ש הרב לכתילה שיעשה מה שייעשה. צ'ז. ומגן אברהם שם (פ"ק ט) חולק וסביר שם לא כיון בשעת הכרוכה גם על הפירות היפים ציריך לחזור ולברך עליהם, כמו שתברкар כאן לגבי בירך על השאנין חשוב שאינו פטור את התהשך דרך גרא אלא רק אם חשב גם עליו בברכה.

המשר ס"ק לג' ויתר נרא ל' די דכין שדעת הרמב"ס וסייעתו שיש לברך על החביב תחילת, אפי'ן אם הוא מברך על הזית שהוא ממן שבעה, וכదעת הראשונים שהביא השולחן ערוץ בסעיף א' בסתם, טוב שיבנו בחדיא לפטור גם את האטרוג, אחרי דהאטרוג הוא החשוב יותר, ולדעת הרמב"ס וסייעתו שהחביב הוא החשוב יותר אוינו יוצא בזה ממילא על האטרוג.

רבלאו הבי - אם אין מכוון לפטור את המין השני יש חשש דאובל' הדמיין השני בלא ברכה,
[דוגמת האטרוג בנידון דין שלשיות הרמב"ס הוא החשוב יותר ואני נפטר ברכות הזית].

סעיף ו' - ס"ק לד'

כיוון שאין נזכרין בחדיא בקרא שלא הוזכרו במפורש בפסוק אלא חיטה וشعורה, אף שהם נחשבים מין חיטה וشعורה וכן יש להם קצת חטיבות של שבעת המינים, מכל מקום אין בהם חטיבות מין שבעה כל' כמו המפורשים בחדיא בקרא [חיטה וشعורה].

ס"ק לה'

ולא זו במאלה זו בלבד שעושים מהם פת כדי להקדים לברכה, אלא מפני שיש להם שתי מעלות הם קודמים לגפן תאה ורימון, מעלה האחת שעושים מהם פת וגם שם בכל' חיטה וشعורה דקרא על כל פנים. וכותב המגן אברהם דברת התבשיל של כסמין שיבולת שועל ושיפון קדמת דוקא להני דחשייב באן [גפן תאה ורימון] שהחיטה

ד"ה עליו ברכות

במשנה ברורה סעיף קטן כ"ז בשם האליה רביה שאינו צריך לברך עליהם כיון שהוא מן אחד.

פח. גם הט"ז פירש לשון המחבר לעוזן שבעה, שעל כרחן המכון לאו בכלל שבעה לכל מילוי, וע"ש שצין לסמן קס"ה (פ"ק צ'ז) שהביא שם מהר"ש שתמה שמשמע במסכת כלאים (פ"ל מ"ה) שהחוסמין אין מין חיטה והם כלאים זה זה, ובמנתנות (פ') איתא שטסמן מין חיטים הם. ועל כרחן שלא לנבי כל הדינין הם נחבים כמו חיטה וشعורה, ופעמים שאינם נחבים ופעמים נחבים כמו חיטה וشعורה.

פט. ובמו שנמזכיר לעיל ס"ק לד'. צ'ז. ופסוק כן על פי לשון הרמ"א לעיל בסעיף ד' שכתב שאין הסמכות לארץ קמא קדמת לסמיכות לארץ אלא בודרים ששוים בסמכותם לארץ אבל מוקדם בסמכותם לארץ בתריא קודמים למאחרים בסמכותם לארץ קמא.

צא. ויש לעין מרווח לא הזכר כלום מדין התמרם, שמעשה קדימה של כסמין שבולת שועל וSHIPON קדמתם גם להם (חמד מס' 1). רבה וויא כתוב שלא כתוב בשולחן ערוץ תמרם' משום שודעתו שהם קודמים לשיבולת שועל וSHIPON שהם מני שעורים, ואיך שודער שועה לשוערה בסמכותם לארץ וואין קמא קודם לארץ בתריא, מכל מקום כיון שם לא כתובים בחדיא בפסקוק אינם קודמים לתמר שנכתב בחדיא ושודוק lagi מה שנכתב להדייא אחר כך הם קודמים.

צ'ז. שם הביא ר' דעת הלבוש שכרכבת מזונות קודמת לכל ואך לאות, ושכן פסקו אבן העוזר (פ"ז), מאמר מרדכי (פ"ק צ'ז), בית מאיר (פ"ק צ'ז), וכן גבראים (ה'ג' פ'ק צ'ז) וכן הכריעו האליה רביה ווע"ש השולחן, ושם מיריע לענין שעורים אך סופר ריבינו (צעי פ'ג' פ'ק צ'ז) שואר דהין שאר המינים נשבלה שועל וSHIPON. מזר חטיבות 'מזונות' שקדמת להקודם בפסקוק. צ'ז. ריבינו סייר אכן בסוף הסימן את סדר המעלות לפי מדורותיהם, כמו שעשו המגן אברהם והפר מדורים כאן. צ'ז. ובשים לפני מעשה קדרה משבלה שועל ומעשה קדרה משיפון,

[ל] שמיראו שלא היה המגן אברהם יכול לכתבה בחרילה, מושם שווות קודם לעשה קדרה של שעורים ואם היא כתבה בחרילה היה נואה שהשעורים קורמים.

הלוות ברכת הפירות סימן ריא ריב

אולין אחר איזה שחפץ עתה מה שחביב עתה בעניין.

ברכת אכילה ושתיהין.

ביורי ההלכה

שבעה ואילו כוסמין וכדומה לאו ממין שבעה כל כך, שהרי אף ללא חשבונות התבשיל אין צורך להקדים כאן את המין שבעהין. אכן האמת דבר זה ונלשן המחבר הוי מועתק מהגהת מילומינית בשם הר"ם מרוטנבורגין, וידוע דעתית הר"מ היא דaffected באין ברוכותיהם שותם מין שבעה עדרותי אבל לדעת השולחן ערוך באמת איזה שבעה אין צורך להגיא לטעם זה.

לפי מה דיבת המחבר לעיל בשער א' בדעתה הראשונה הינו שיטת הרא"ש וסיעתו שבאיון ברוכותיהם שותם יברך על איזה שירצה, דהיינו פתמיין, דהיינו דין ברוכותיהם שותם לא אולין בתר מין שבעהי, אין מקום לדברים אלו, שכן אין ברוכותיהם שותם ואם כן אין נפקא מינה במה שגפן וכו' הם מין ד"ה זڍו לאו

(לא) בעין האוכל מעשה קורחה של שערם, וזה שורהין, והם שורהין, שהחותפה על גבורת בודא פרי הגפן, וכן שורתם קורדים ליום מלל קורמותו בפסוק, והיותם קורדים לשפuros ליטlstו (ונון שיטת התז"ע) מהמת החקלה בפסוק, וזהו הלילה.

(לב) אף ברכת בודא מיני כובנות על ממשה קורחה (ומש"ב במשנה ברורה לעיל פס' זט) ושער החזין (פרק זט).

(לג) עיין פנים מאירות (י"ג ס' לג), ובב"י יוסף (פק"ג) בשט בתיה כהונת (ה"ג פלק ג"ז ס' לג) הר בא בשעריו תושבה (פק"ט), והכמת שלמה, שהחרוצו מביבותם (ג) שבחורך על בין חינין ואח"כ על השערות. ואח"כ על השערות וההיטר בתיה כהונת (ס' ט). שם ריצה להזיא אחד מהמינים, יוצאה הין.

קיוצר ביה"ל

ד"ה אם העicker מעורב לפון גטו"ע כלון מועמק ליפון גאטס מס' ק"ט מעדטיניך מס' מס"ט"ס מודוטיטין ספתק צף מלון מלומיקון צום מן ז' קורט, ולן כטן פאן ז' טב"ג זתק ממני פאנס ולט'ו למון פאנט'ע געלן מאט'ן פאנט'ע געלן זטעה נמי צטעה.

סימן ריב

סעיף א - שווי

או אףלו שניהם עקרים אלא שהאחד מרובה מהבירו, הרוב הוא העicker, כמו שכתוב בספרון ר"ח שיע' ז' לגבי תבשיל העשויה מאורו וממין מאכל אחר, שהולכים אחר הרוב לגבי הברכה, ואפילו כל מין ומין עומד בפני עצמו וניכר.

בל שהוא עicker שעicker אכילתו היא ממין אחד, ואם לא היה אוכל מין זה אף לא היה יכול את המין השני, ואוכל עמו טלית שברכיתה שונה מברכת העicker, מברך על העicker וпотר את הטפלתי, בין מברכה שלפניה בין מברכה שלאחריה.

ביורי ההלכה

ששניהם השובים הרוב הוא העicker, ואפילו כל אחד ניכר בפני עצמו.

ציוונים והערות

הגי מינמי הסיבה שאינו קודם מושם שני שבעה עדריך על ברכת המכוון לשיעשה מה שchap סתם אלא אם הוא "חביב לו עתה", והעין היט בע"ה בירוש הסימן (פז' פטן לוטה ז') שהוסוף שאכילה קודם

כב. עין עורך השולחן (פז' פטן לוטה ז') עם ערךן מביך על העicker גם לשתייה, וכן השותים י"ש עם ערךן מביך על העicker וגם לשיטת הרמב"ם ושאר הכלビ עדריך ברכות, עין לעיל ריש סעיף ג בהרותה, וטעמו שאין סברא שתיה והשכל קידום לאכילה ומונונו. אכן בירטב"א (גלוות מה' יולען לאלטה) כתוב שודאי אכילה ושתיה עניות חלוקים הם לזרמי ואין להקדים זה זהה כלל, אלא כמוה השירצה וועש שהוא הידן כשועמד לאוכל פירוח ופת וכרור, ודימה זו לדין תרומות הדשן הנוטר בערך ה' ברכ"א, והוא עוד בירטב"א החל ברכות (פז' ג' ט'), ומשנת' ה' בזה בראש הסימן (נשיט נאט'ק ק"ז). וראה פסק תשובה (מע' פ"ז) ז' בס' גודל א' שכיוון שבפורים כתוב ימי משתה ושםתה קודם שתיית משקה למוננות, וועש שודה דרבינו. ולגבי משקה ממן שבעה: עי' פ מג' (פעלה לא' גלוות מה' פ' ומ"ז ק"ז).

כב. מלשון הבואר הלהה נראת כוונתו לשיטת הרא"ש שאין מעלה חביב הה' שאין מעלת מין שבעה בשינויים הכלבים. וקצת משמע מלשונו שהחביב נוטר לשיטה זו, ומייהו לעיל פסק המשנה ברכות (פק"ע) לשיטת הסמ"ק שהביב עדריך וא"כ בשינויים שונים שבעה עדיה ומינה, והוא עי' ברכות ס' ט' ע"ו, נבר כתוב שם בשינויים דרבינו, והנה לשיטת הסמ"ק ט"י ע"ו, והוא פסק תשובה (מע' פ"ז) ז' בס' גודל א' שכיוון שבפורים כתוב ימי משתה ושםתה קודם שתיית משקה למוננות, וועש שודה דרבינו. ולגבי משקה ממן שבעה: עי' פ מג'

כך. לפ' מה שתתפרק לעיל בסמוך, כוונתו שיש להקדימו אף

כסהנני הביב, מיהו נבר שתפרק שיש לפרש בשיטת הסמ"ק

ושיעתו שבשאין הביב מין שבעה עדריך, ויש לךים דברי המחבר

עכ' באופן שווים בחביבות.

א. בן כתוב בשו"ע הרוב (ס' ט').

ב. בן הוא במשנה ברכות (ה) י' הביאו לפני מליח חילה ופט עמו מברך על המלח וпотר את הפeta. וזה הכלל

כל שהוא עicker ועמוי טלית עicker על העicker וпотר את הטפליה.

ג. הכל' בו (ס' זט) הסתפק בזה, אם העicker פוטר את הטפל גם מברכה שלאחריה, וכותב הבית יוסף שדר בפשת הוא שהעicker פוטר את הטפל אף מברכה שלאחריה. והבא ראייה לדביו מדברי רב פפא אמר (ולא מיל' מיל') שדברים הכאים בתוך הסודורה אינם טעונים ברכה לא לפניהם ולא לאחריהם מפני שנפטרים ברכת הפeta. הדבר טפלים לה.

ד. ואינו דומה לתעוות איסור שלא בטל האיסור ברוב עד שלא יהיה ניכר, שכן הטעם שאין מברכים על הטפל מושם שנחתבט במתurbation, אלא מושם שיש לבך על העicker שבתערובת, ובזה אף שהטפל ניכר מברך על העicker (פמ' ג' ט').

ה. בדרבי רביינו כתוב אכן העיבור (יל' ס' פגי), ושם ביאר הנפק'ם כשהיאו לפני מושל מושל ומין שבעה, שהוגם שברכת אויר ברא מי מונות מכל מקום לוי לשון המחבר. כיון שלא שיר' סברת עבדי מניחו פט' מAMIL יש לשון המחבר את המין שבעה. אמם השיק שם שכיוון שקיים לנו שאיזה מהם שירצה יקיים נמצוא שאן מעלה ממי שבעה כלל, וועש שמילא ברכת מונות קודמת לפרי העץ כמש"ב הטור [ומשמע מרביינו שלישית

(לא) בעין האוכל מעשה קורחה של שערם, וזה שורהין, והם שורהין, שהחותפה על גבורת בודא פרי הגפן, וכן שורתם קורדים ליום מלל קורמותו בפסוק, והיותם קורדים לשפuros ליטlstו (ונון שיטת התז"ע) מהמת החקלה בפסוק, וזהו הלילה.

(לב) אף ברכת בודא מיני כובנות על ממשה קורחה (ומש"ב במשנה ברורה לעיל פס' זט) ושער החזין (פרק זט).

(לג) עיין פנים מאירות (י"ג ס' לג), ובב"י יוסף (פק"ג) בשט בתיה כהונת (ה"ג פלק ג"ז ס' לג) הר בא בשעריו תושבה (פק"ט), והכמת שלמה, שהחרוצו מביבותם (ג) שבחורך על בין חינין ואח"כ על השערות. ואח"כ על השערות וההיטר בתיה כהונת (ס' ט). שם ריצה להזיא אחד מהמינים, יוצאה הין.

הלכות ברכות הפירות סימן ריב

ביורוי ההלכה

הנהnin שאלין בתר רובא וכו', והך תערובת לאו דוקא שאי אפשר להזכיר, אלא אפילו כל אחד עומד בפני עצמו נמי בתר רוב אולין, הדטעם הוא הכלל 'כל שעמו טפה הולcin בתר העיר'. ואחר כך כתוב 'בחמשת מני דגן לא שיק עירker וטפה, ואדרבה הם העירker אף שהם הגעתם כל שאים באים רק לדבק'.

והרוצחה לחשש לדעתה החיה אדם, ימיעך הפרוי אדרמה וייחודה מעורב עם פתית העיסה או הגרוטיפין [-גראיטים] של חמשת מני דגן עד שלא יהיה ניכר בפני עצמו ויאכלהם ביחד ויברך כורא מני מזונות על שני המינים ביה"ד.

ציוונים והערות

ה. שבזון שכל מין ניכר בפני עצמו אין זו תערובת, אלא כמה מני מאכל שעומדים זה ליד זה, ועל כן יש לברך על כל אחד בנפרד.

ליקומי פוסקים פסקין הרבה

ד"ה אם העירker מעורב ולמעשה נראה דסק ברכות להקל ולא יברך אלא כברכת הרוב. וכטו"ע הלג (ס"י ר"ד קי"ז) פסק פぞוק נמכן קלוג קול שיקל ונלה כל מפרצתן.

שערב בתוכו כדי לאכול - ולא רק כדי לדבק את התבשיל.

אכן בחיה אדם בכלי נ"א סעיף י"ג ובכלי נ"ד סעיף ט' חולק ומצדך דאף כשנני המינים מעורבים יחד היכא דמיינכט ומובדל כל מין בפני עצמו מברך על כל מין ומין, בין שיש בתערובת שאר מני מאכל ובין שיש בה גם אחד מחמשת מני דגן, **ולא אולין** בתר רובא ולא בתר חמישת מני דגן.

ובן משמע בפרי מגדים בפתחה בענין ברכות הנהnin אותן י"א, וזה לשונו: כלל אמרו בברכת מני מזונות. ובראש לומוד לסתם סלי תלם, נטהר מים ימכן לא פמן המשמע כדי סלול ייס מיל, יונגן לח צלחת סרוג גלגד, וכט' כי מי דגן ימכן סמן פמי יונגן רק טלה מי מזונות.

ד"ה אם העירker מעורב ולמעשה נראה דסק ברכות להקל ולא יברך אלא כברכת הרוב. וכטו"ע הלג (ס"י ר"ד קי"ז) פסק פזווק נמכן קלוג קול שיקל מדמיים מידי רון פון סמפליס עלי רון פון סמפליס סמייס ניכרים נמי עמלס, וט' כי מי דגן יונגן רק דבב פמי מזונות, אכן לא דבב פמי לדס צדוחוף סמיכ כל מין לנו יס לנגן עלי כל מה, ולמנתה ספק כלום לאקל יונגן רק דבב מה מלך סלום וכט' כי מי דגן יונגן רק דבב מני מזונות. ובראש לומוד לסתם סלי תלם, נטהר מים ימכן לא פמן המשמע כדי סלול ייס מיל, יונגן לח צלחת סרוג גלגד, וכט' כי מי דגן ימכן סמן פמי יונגן רק טלה מי מזונות.

הלוכות ברכת הפירות סימן ריב

משנת שעה"צ קכח: [א]

[ג] רוצה לומר, שאינה בכאה אלא לסלק את החzik שבאה ממחלהו, ולכך הרוי הא נגרת אחר העיר שזכר בירך עליו; צאי גנטה לח' ח'. [ט] והקשר על הטור שלישון הגואל מורה שודוק פירות גינוסר או שאר דבר מהוך ואוכל הפה מתקות וזרק להעבר המתקות וזרק לאכל גם פת כדי לעיטה מחתמת הקמה ונקראת מאכל', אבל אם

ולוכם אחר הרוב.

ומברך עלייהם בורא מיין מזונוטי לבד ונפטר המין השני שבתערובות ברכותם אף על פי שהוא הרוב, מפני שלחמת מיין דגן יש חשיבות מיוחדת, שם מזינים, ועל כן נחשבין לעיקר תמייד.

אך בלבד אם יש בהם ממש - שהתערובת רואה לעיטה מחתמת הקמה ונקראת מאכל', אבל אם עירב כמה במים הרבה כל בך עד שהוא ורק כדי שיחיה ראווי רק לשתייה ואי אפשר לוועסן, אין בזה לשבע מהפת ולכך פטור מלברך עליה, אבל אם לא אכל דבר מהוך מהחילה, על כרחם כוונתו באכילת הפת גם לשובך וזרק לבך אף על הפת.

[ג] שפריש את המשנה באופן שאכל פירות גינוסר מוקדם ולא כתה בפירות שמודרך על כל מי שאוכל דג מליה כל ריך פת עשו להעבר המלהות, המשמע שאר באופן שאכל פת מהר ברכות העיר, אם תאב להמליח יותר. אין טפה אלה אליו אפיון אם תאב להמליח יותר. ס"ק ג וזהו דוקא בגין שאכל דבר מתוקן מוקדם ואוכב דג מליה כדי להפיג המתקות.

ס"ק ד זאנן צרך שיחיה גם הטפל לפניו בשעה שמברך על העיר כדי שיפטר ברכות העיר, אלא אפיון כשהיא היה הטפל לפניו בשעת אכילת העיר, אם היה דעתו בשעת ברכה לאכול גם הטפלין או שדרבו בכך לאכול הטפל אחריו, פוטר הטפלין.

ס"ק א אף שעדרתו שרך כשהפירוט גינוסר עצם כאכל פירות מהקהם ואחר כך אכל מליה כדי ברכתו הרואה. וזה אפיון לדעת הרם"א שכח שכשאכל הטפל לפני העיר מברך עליו "שחכל", שלא אמר כן אלא בטפל שנאכל לפני העיר כי אך דרכו של העיר להמתקין ע"י אכילת הטפל לפניו, אבל כשאוכל הטפל החיליה מפני חביבתו אף הוא מודה שיש להליך בענין הברכה כדעתה המגן אבraham.

ט. אמנים לגבי ברכה אהורה שכח השולחן עורך שם (ק"ט) שאם אין כויה דגן בכדי אכילת פרס אף שיש טעם דגן בתבשיל אין מברך על אהורי אלא ברא נפשית. ועין שם במשנ"ב (ק"ק מ) שהביא מחלוקת המג"א והגר"א בדבריו השו"ע שם. י. זהרי דעת הבב"ח (ולא נעלם פל) שכח שנראה מילשון הגמורא שדוקא כשאכל פירות גינוסר או שא דברים מותקים שצורך לאכול אוחיהם דבר מליה להפיג המתקות ואוכל הפת כדי שלא יזקנו המלה, הוא המלה עירker והפת טפל, אבל שלא באופן והעל כרחם כוונתו גם כדי לשבע מהפת ויש לבך עליה.

ז. יזין בשער הצעין (ק"ט) שכן כתבו הרבה אהורים, ודלא כהטור שנראה מדבריו על פי פירוש הט"ז וא"ץ שאכול דג מליה ולא אכל לפניו פירות מותקים הפת שאוכל עמו כדי להעבר המלהות טפלת לו.

יא. שאל ידי המתקות הילחות נבדקות באיצטומכה ואוכל דבר מליה כדי להעבר המתקות על ידי המלה והוא מדריך לאכול דג מליה עם הפת.

[ג] שליטוoso נ"א פ"ט גישו אינו מברך על הפת מושום שהפירוט מתקופת] אלא אכל הדג מליה מהמת טעמו, אף שהוא הפת כדי לשבע מהפת ולפפת אותה ברג המלה בטליה דעתו אצל כל ריך להעבר המתקות רימ"ס פטילים סמוכים כרשות פ"י מ"ג].

יב. ואפיון כשהאכל הפת רק כדי שלא יזקנו המלה, כוון שלא

אכל מוקדם פירות גינוסר וכדומה נשטמלה הגיע כדי להעבר רק כדי שלא יזקן מהלהות, כוון שרוב בני אדם ואוכלים הדג עם הפת כדי לשבע מהפת ולפפת אותה ברג המלה בטליה דעתו אצל כל ריך להעבר המתקות על ידי המלה. והחדר משה (ק"ט) אף שכח

שדברי הט"ז לא מישיבים קושיות הרשייל מכל מקום נוקט לדינא כהטור לפירשו של הט"ז, מושם שהגמרה היבאה דוגמא אחת ושניהם עוד אופנים שהפת טפלת למיליה. וכן כתוב המגן בגבורים (ק"ט פ"מ) פסק כה"ת.

ח. לבוש. בישועות יעקב (ק"כ) נסתפק עליו בתחליה בಗל שהחביב עליו יותר אם כוון שברך היה כשי עיקרים ויבורך הרכבה הרואה לאותו המין, מהעיר הוא היה כשי עיקרים ויבורך הרכבה הרואה לאותו המין, או שעדרין נשאר שם טפל עליו אלא שצורך להקדימו מפני חביבותו, ואם כן ברכתו "שהכל" כדי הטפל שכתב הרם"א בהג"ה. ולבסוף הכריע שאם ברכות העיר "שהכל" יש לבך גם על הטפל

ליקוטי פוסקים - פסקין הרב

ט. בגון שאכל דבר מותק מוקדם ואוכל דג מליה להפיג המתקות. וצ"ו עליו (פ"ט) פסק לפצתו לפון צ"ו ובעל וממו צפלו צ"ו

המשך ש"ע אפיון כל אחד עומד לפניו לבודו. ואפיון פת שהוא השוב מבל - ובדרך כלל הוא העיר ושאר מאכלים טפחים אליו, אם הוא טפל, כגון שאנו תאכֵל כלל לאכול הפת אלא שאוכב דג מליח ואוכב פת עמו כדי שלא יזקנו בגרונו, מברך על הדג וпотר את הפת.

הגיה

ויש אומרין שאם הטפל חביב עליו יותר מהעיר, מביך עליו ואחר כך מביך עלי העיר. שכן שהטפל חביב עליו יותר מהעיר רואי שברך על העיר ולא יפרק אותו מברכה. וכיון שאם יברך על הchief תחילת לא יוכל לברכ על הטפל החביב ברכות העיר, על כן יברך תחילת על הטפל החביב ואחר כך על העיר.

המשך ס"ק א

ועין בשלוחן עורך פיטון ר"ד סעיף י"ב שכח שככל תערובת של שני מיני מאכל אם נתן אחד מהם כדי ליתן טעם בתערובת הוא העיר ויש לבך עליו אף שהוא המיעוט, ופטו בברותו את המין الآخر. ובמה שבtabno שם שאין כן דעת המגן אברהם ושאר אחرونים, אלא שיש חילוק בין חמאת מיין דגן לשאר מיין מאכל, שכשאחד מהמינים בתערובת הוא מתחמת

ציוונים והערות

ו. הרא"ש (פ"ז פ"ג י) כתוב שמה שאמרו בגמורא (גמ' מ), "ה' לפניו נגן וית מברך על הנגן וпотר את הזית", משמע שאף כשם נאכלים בזה אחר זה עכ"ז נשעה הזית טפל כי לא בא אלא לבטל מרירות הצען.

ז. בוגרא (פס מ) שאל, ומילא מידי הדמי מיליה מיליה ופה טפל, ואמר רב אהאר בר ברכיה בשם רב אשבי אוכלי פירות גינוסר. ופירש רשי"ד (ו"ס פ"ו) שדוקא שכאל פירות גינוסר איינו מביך על הפת, שהפת טפלת מפני חביבות הפירות. אבל הטו והשלוחן נורא לא הוציאו כלל שאכל מוקדם פירות ומשום הфи הוזרך לאכול המלה, והבינו הרשייל ובב"ח בדעתם שכונתם לומר שככל מוקם שאוכל מלאה עס פת, אף כשרוזה גם בפה לשובע, מכיוון שרצונו באכילת הפת גם כדי שלא יזקנו המלהות איינו צרך לברכ על הפת, שלא טפלת למיליה. והקש עלייהם שבגבורא מוכח שדוקא כשאכל מתחילה פירות מותקים או כל דבר מתחיה אחר ו כדי להעבר המתקות אוכל המלה והוא הפת טפל, אבל שלא באופן והעל כרחם באופן שרצונו לא לפט במליה ולא גס כוונות רק שלשנות וڌוקן. והט"ז (ק"ט) ואליה רבה (ק"ט) ביאריו כוונת הטו וושא"ע, שהוא חפץ לאכלי בעת דג מליה ומפני מיליהותו אוכל פת כדי שלא יזקנו המלה, והוא מיליה עירker והפת טפל, אבל שלא באופן והעל כרחם שהוא פת לאכלי פת מהות יש לבך עליה. ואופן שרצונו לא לפט במליה את הפת והכח"ח וזכה לומר לבסס שוויה גס כוונות רק שלשנות וڌوكן.

ח. לבוש. בישועות יעקב (ק"כ) נסתפק עליו בתחליה בಗל שהחביב יש לבך עליו אם כוון שברך היה כשי עיקרים ויבורך הרכבה עליו יותר מהעיר הוא היה כשי עיקרים ויבורך הרכבה הרואה לאותו המין, או שעדרין נשאר שם טפל עליו אלא שצורך להקדימו מפני חביבותו, ואם כן ברכתו "שהכל" כדי הטפל שכתב הרם"א בהג"ה. ולבסוף הכריע שאם ברכות העיר "שהכל" יש לבך גם על הטפל

ב. בגון שאכל דבר מותק מוקדם ואוכל דג מליה להפיג המתקות. וצ"ו עליו (פ"ט) פסק לפצתו לפון צ"ו ובעל וממו צפלו צ"ו

ג שם פמשנה.

- (ב) ס כל אחד לבדו. ○ ינאפלו פת שהוא חשוב מפל, אם הוא טפל, כגון (ג) שאוכל דג מליח ואוכל פת עםו כדי (ד) שלא יזקנו בגורנו, מברך על הדג ופוטר הפת (ד) ביוון שהוא טפל. הגה: [*] ס ניש אוחרים, אם הטפל חביב עלי, מברך עליו (ה) ואחר כן מברך על הקער (אנגר פון וו) בשם אור ורוע (ח' פ' קפ). קא דמברךין על הקער

באר חיטט

שהפל, עין פיקן ר'יה שעיר ר' ועין טען ר'ים קיון ר' (ס' פ' נס). מאן אברחים (ס' נס): (3) שחא זינקן. אבל האוכל העריני עם פת, הפת עקר והעריני"ג בא לא לסתת הפת. עז' (ס' נס), עין שם. כי שאוכל פת לא מתק השתחן, בדור על הפסקה ופוטר את הפת אם היה דעתו עלי קברור או שדרורי ברכך ורב תפעומים לאאל פת באמאע השתחן ורקו גאל דעהו עלי, ובלאו כי ציריך לבך. קגון אברחים (ס' נס) קש שם של'יה ושע רוש"ג (ס' נס) בשם קשליה (ס' נס) שבת כ' פיצה איה מה, עין שם:

שערוי תשובה

א [בשו"ע] ויש אוכרים אם הפט"ח קב"י. עין פיקן אברחים שער' ג'. וכאן
קשהיר שם קרב דלא שנק אוור לברות בברכות אלא קשפרט בברכה קב"ה מאמת
מקדים. אבל אם לא לפטר בברכה אורת ר' זעיר עקר שפְלֶל לא שיך זה, ונכול לברך בפניהם
עצמו ברקה קראיה גאנן לחתימ אחר העתקה, ואתי שפְרַט מה שבת הפני אוכרים פיקן
רטז' (ס' נס) בשם קשליה (ס' נס) שבת כ' פיצה איה מה, עין שם:

השתה, אין ציריך ברכה, משות דרכמת הלחם פוטרףן. דנטשקה
טפל ללחם והאנטשי"י למתקה: (ה) ואחר כן מברך על הקער.
בקגון אברחים (ס' נס) ובאייר קא"ר א שחקשי כפה גשיות על זה,
טו ומפיק המגן אברחים ליזנא דאין חולוק בנה, וגם באלה רפה
(ס' נס) היביא בשם בעל הלכות גדולות (ס' אל הרכות פ' נס) ובלבו (ס' נס)
כבד ונטר פרערובות הרב, (ו) מפני שמיינן דען נחשבין לעקר פמ"ד,
כך שבתו בחדיא שאפלו אם הטפל חביב עליו מברך על העקר
לבד. ונטעם. דאך שהטפל חביב עליו בעצם יותר, מפל קוס עטה
אייננו אוקלו רק בשבייל העקר, ששבבייל התחל האיכילה ובולטו לא
חיה אוכל הפטל כלל. ס עין שם עוד. ר' כל זה אפלו בשאיין
ברוכומין שנות וגם אין אוקלן בנמד, ובפרט קשברוכומין שנות או
שאכלן ביחס בודאי מברך על הקער בלבד. (ט) מי ששתה יין שרע'
ואוכל איזה דבר או מעת פת אתרינו להפיג חריפות השתחה, נעשה
הפטט טפל אין ציריך לברך עלי. ס אונן הינא פשתה דעתו עלי
בשעת ברכה או שרגיל ברכך בלב הפעמים וכונל בסעיף קטע ד'
עין שם. * וולענין נטילת ידים, עין לעיל בPsi מונח קטע י' שער' קטע ד'
ויאנו אוכל אותו ורק להפיג הקරירות, אבל אם במנתו בשבייל הטפל
גם כן, בגון ששותה יין שרע' (ו) ואוכל גם כן לעזקא"ה או מפרקתו,
אך על גב שראה שאחד עקר ואחר כן מברך על סיין שרע', אף
הפרקתו תחלה שהם חשובין ואחר כן מברך על הלעказא"ה או על
שניהם אם כן אין זה טפל זהה, ואחריך לברך על הלעказא"ה רק
הקיי טפל, אבל חשובין לאכל אמר ברכות קהיל'ת השבוי לאכל
שהיכן שרע' חביב עלי. והוא פון פון לאכל הפטל שאילו רברום,
אינו מתר (ו) רק בשורצ'ה לאכל רק מעט כדי להפיג הקרירות, אז
הקיי טפל, אבל חשובין לאכל אמר ברכות קהיל'ת השבוי לאכל שאילו רברום,
שהיכן שרע' חביב עלי. וזהו פון פון לאכל הפטל רק מביך עלי
כלל, ביןין שאוכל אותו מחייב עצמאום כדי לسعد כלב. וכתבו
האותוים בשם גשליה (ח' שע' האותו), עט' ברכות כל'ו (ח' ד' טבוב
לכנע מלאכל פת למתק שתחת הין שרע', כי מי יכול להבחן
קייט אם הוא רק להפיג מירוחו, או גם לسعد הלב ר'או צוין

משנה ברורה
מעטות החשוב דהוא הקער. ○ עין פיקן ר' זעיר י' ב' ובמה שכתבנו
שם (ס' נס). (ה) נדע, דבחמתה מני דגון קיימת לנו לעיל בPsi ר' זעיר
(ו) דאס מקונין עם שאר מיניהם אפלוי חסם המעתות, (ט) כל שונן
בהתבשיל לטעם, אזלינן בתויהו וטמך עלייהם בוואר מיני מזונות
לבד ונטר פרערובות הרב, (ו) מפני שמיינן דען נחשבין לעקר פמ"ד,
כך עד שהוא ר' זעיר שיחאה ראיו לשתייה, מברך שהכל: (ב) כל
אחד ז' בודה. בין (ט) שאוכל העקר והתפל בבית אחת, בין שאוכל
העקר תחליה והטפל אחר כן, וכדלקמיה: (ג) שאוכל דג קלית.
* ○ גאנן שאכל פטוק מקרים וואוכל דג מליח להפיג קמתקיות,
ומפניו שלא יזקנו הפליח בגורנו אוכל פת עמו, אבל איינו באכ' לאכל פת
לאכל פת, ולכן קני הפטט טפל, מה שאין כן אם הוא פאכ' לאכל דג מליח
שקורין העריני"ג עם פת, ○ איננה טפהה אליו אפלוי אם פאכ' להפליח
יותר, ואחריך לברך עליה המוציא ופוטר את הפליח [אתחרונם]:
(ד) ביוון שהוא טפל. ○ נאכלו בשלא הינה הפטל לפvio בשעה אכילת
הקר, ○ אם הינה וצעתו בשעת ברכה לאכל גם הפליח פההגו לאכל דג מליח
בכך לאכל הפטל אחרין, פטור הפטל, גם בעין דזאא' שייאכל
הפטל באותו מקום, (ו) לאפוקי קשנה מקומו בניתם, אבל אם
הפטל ר' זעיר גם לא הינה וצעתו בשעת הברכה לאכל גם הפטל רק
הפטל, אחריך לברך גם על הפטל, (ט) אך און מברך על הפטל רק
שהיכן, רעל כל פנים טפל הוא ומפסיד ברכוו העקרית, ודומיא
רפסק הרטמ"א לאקפן בעיה דאם אוכל הפטל קדם העקר אף זעיר
לברך עליו בפניהם עצמו ואיינו נפטר בברכת קהיל'ת העקר שיבריך אחר כן,
ס' מכל מקום פין שהוא טפל מפסיד ברכוו העקרית. (ו) קאנטשיי
(ז) שאוכלן אחר השעורה למתק שתחת הין ששותה מקודם אין צוין
לברך עליון, רענן טפלין להזין ובברכת פין פוטרףן, והיא הדין
לששותה שאר משקון תוך השעורה ואוכל אחר כן אונטשיי למתק

שער השיטין

הנעתה קפגן אברחים (ס' נס) וצ'האי אדים (כל' ט' סי' נס): (ט) מאן אברחים (ט)
ואלה ובה (ס' נס) וצ'האי אוחרים וכו': (ט') הווקפות מה דה אוכולו ומאן אברחים
(ט'':) (ט'') מאן אברחים (ט'') וצ'הה החטים (ט'') וצ'הה המטען (ט''): (ט'') שלטי
גבורים וכו': אוון ט' ומאן אברחים פיקן קעד' (ט''): (ט'') וצ'הה קשנה רעטה
בשעת ברכת הין לאכל אמר ברכ' האונטשיי, או שרגיל ברכך. בונל': (ט'') וכן
מיין דגון שאטן לעקר תחליה שהם חשובין ואחר כן מברך על סיין שרע', אף
קפידין בעינן מחייבין פת ומליח שהוא בעין ובא עם הפליח. אינו עקר כלל
ולא בא אלא להזכיר את פו' (ט'':) (ט) לאפוקי אם רעל לברך באלא, קיימת לנו
לעיל בPsi ר' זעיר ב' בדbullet לוגבי שאר מיניהם: (ט) ועין שם עוד בסיכון
ט' במשנה ברורה (ט' טט) וצ'הה שפעריש טעם דען בפיו: (ט) מאן אברחים
(ט'':) קסער' י' שם: (ט) בולקמיה בה'ה'ה: (ט) צ'הה'ה באפ'ן וזה לא צ'הה'
בפישיותו גאנן שחפץ לאכל דג קליהם, וכפישיותו לישנא דלהטבר ומכה
שכחובין בט' (ס' נס) וצ'הה'ה ר'בה (ס' נס), מושים דרבה אוחרים (ה'ה'ה' (ט'':)
ויש'ל' (ב'ה'ה' לשות וצ'הה' חמדות' (ט' און קס'ר'נו, וכמ' פשע'ם גס פון פטראב'ו עבדה'ה'
מברענרא פ'ז' (ט' טט) וצ'הה' ברכות' ורוחם נויב' ט' ח' (ט' טט) וצ'הה' פ'ק'ר'ב'ם'
ברופשו להפיג'ו (ט' טט) וצ'הה' פ'ק'ר'ב'ם קצדר'ים. דזאא' קא'ונן וזה שחותה מברך
לאכל הפליח מפני חלשה לבו מהקמיה, ולכן חטיב הפליח לאך גנד
הפטת' (ט''), הא בעילא לא אמרין דהפליח יהה עקר נגיד הפט, וכן משמע

(7) מאן אברחים (ס' נס). ○ עין בחדושי הראיה (ט'':) שקסביר לנו טעם לאה לינן
צחובות שהוא עקר לעולם, וכאילן קעוביין אפלוי פט שלפ'ם, וכותב
רכשות בחרובות איריןן לעיןן חשבותה בהטכישיל, ואוכרין דילשעם בתרוכו
מיין דגון שאטן לעקר תחליה שהם חשובין ואחר כן מברך על סיין שרע', אף
קפידין בעינן מחייבין פת ומליח שהוא בעין ובא עם הפליח. אינו עקר כלל
ולא בא אלא להזכיר את פו' (ט'':) (ט) לאפוקי אם רעל לברך באלא, קיימת לנו
לעיל בPsi ר' זעיר ב' בדbullet לוגבי שאר מיניהם: (ט) ועין שם עוד בסיכון
ט' במשנה ברורה (ט' טט) וצ'הה'ה שפעריש טעם דען בפיו: (ט) מאן אברחים
(ט'':) קסער' י' שם: (ט) בולקמיה בה'ה'ה: (ט) צ'הה'ה באפ'ן וזה לא צ'הה'
בפישיותו גאנן שחפץ לאכל דג קליהם, וכפישיותו לישנא דלהטבר ומכה
שכחובין בט' (ס' נס) וצ'הה'ה ר'בה (ס' נס), מושים דרבה אוחרים (ה'ה'ה' (ט'':)
ויש'ל' (ב'ה'ה' לשות וצ'הה' חמדות' (ט' און קס'ר'נו, וכמ' פשע'ם גס פון פטראב'ו עבדה'ה'
מברענרא פ'ז' (ט' טט) וצ'הה' ברכות' ורוחם נויב' ט' ח' (ט' טט) וצ'הה' פ'ק'ר'ב'ם'
ברופשו להפיג'ו (ט' טט) וצ'הה' פ'ק'ר'ב'ם קצדר'ים. דזאא' קא'ונן וזה שחותה מברך
לאכל הפליח מפני חלשה לבו מהקמיה, ולכן חטיב הפליח לאך גנד
הפטת' (ט'''), הא בעילא לא אמרין דהפליח יהה עקר נגיד הפט, וכן משמע

הלוות ברכות הפירות סימן ריב

קבה: זט ליקוטי פוסקים

פסקוי הרב
 ס'ק ה ולענין נטילת ידיים עיין לעיל בסימן קג"ח שער קטן י' במשנה ברורה. וכג"ע ס'ק נ"ז ט"ז ס'ק נ"ז לטול ידיים כפומ' ס'ק נ"ז ט"ז ס'ק נ"ז לטול ידיים כפומ' מכפיה.
אלו הפסקים שמברך על העיקר הוא אפילו בשאיין ברכותיהם שווות וגם אין אובלן ביחיד, ובפרט -
וכל שכן כשברכותיהם שווות או שאובלן ביחיד בודאי מברך על העיקר בלבד וпотר את הטפל, ובזה אף היה אומרים שהביא הרמ"א יודה שלא יברך על הטפל החביב תחילה.

אבן דוקא בשהייה דעתו עליון בשעת ברכה או שרגnil בכך ברוב הפעמים, ואם לא היה דעתו בשעת הברכה לאכilo הפת, וכן כשאיין הדריך לאכול פת אחר היין שرف להפיג חrifות השתייה, צrisk לבך אף על הפת, וכג"ל בסעיף קטן ד'.
ולענין נטילת ידיים עיין לעיל בסימן קג"ח סעיף קטן י' במשנה ברורה שיש אומרים שכיוון שהפת טפלה לשתייה אין צrisk ליטול ידיים אף אם יש בה כביצה, ויש אומרים שצrisk ליטול ידיים והסביר שם שבפחות מכך בודאי יש ליטול ידיים שלא להצrisk נטילה בהז爰 אף לכתלה. אך אם אוכל כוית או כביצה יטול ידיו ולא יברך על הנטילה, מחמת ספק.

מכל מקום כיוון שהוא טפלו אין מהובי בברכה עליו אלא משום שאסור להנחות מהעולם זהה בלבד ברכה, וכיון שכן די שיברך ברכה כללית 'שהכל' ומפסיק ברכתו העיקרית.

ס'ק ה

עיין במגן אברהם ובביביאור הגרא"א שהקשו במא קושיות על דין זה שאסם הטפל הוא חביב עליו יותר מהעicker יש לבך עליון תחילה, ומפיק המגן אברהם לדינא דין חילוק בו, ובכל אופן מברך על העicker וпотר את הטפל, וגם באליה רבבה אף שורחה את קושיות המגן אברהם מהגמראי כתוב לבסוף שימוש שפסק ברכות להקל יש להקל ולברך על העicker תחילה ולפטור את הטפל, והביא גם שם בעיל הלכות גדולות וככלבו שבתבו בחידיא שאפיין אם הטפל חביב עליון יותר מהעicker אפילו הכי אינו מברך אלא על העicker בלבד.

ועיין באליה רבבה שם שכחוב עוזר, דב' וזה שפסקו

ציוונים ודעות

טו. א. המגן אברהם הקשה מדוע כתוב שאפושי ברכות נ-להבות ברכותן עדיף, והרי קיימת לנו בסוף סימן רטץ שעדיין למעט ברכות געל קושיה זו חוץ בכך העור שמה שאמרו שאנו להרכות ברכות לא אמרו כן אלא כישיכל לפטור את שניהם ברכה אחת שתקנו להם חביבים, אבל בגין שאנו מברך על הטפל ברכתו הרואה שתקנו לו המתיקות יצטרך לאוכלה. ומתירוצים אלו מוכח שבאופן שהייתם דעתו בשעה שאכל הפת שמייד לאחר הסעודה ולברך עלין חילה וסוף, אמר להם הן עיקר סעודתי. והביאו הרא"ש (פי' ס' ס' קמ"ז) להלכה, מוכח מהו שיכל לתנית הפת שמייד לאחר הסעודה כדי שתיתחביב ברכחה, ואין לומר שגם ברכה שאינה צרכיה כיון שאין יכול לפוטרה כעה ברכחה שתיקנו לה החמים. ב. הקשו המגן אברהם והגר"א שאיתא בגמרא (מלים מלה) היה לפניו צנן וזית מביך על הצנון וпотר את הזית, והעמידו דברי הגمرا באשצנון עיקר והזית טפל, ולכן מביך על הצנון וпотר את הזית. זר' יהודה אומר מביך על הזית שהוא מין שבעה. והקשו בגמרא ולית לי' יהודה שבל שהוא עיקר מביך עליון וпотר את הטפל. וניחקו לומר שבאוכן זה שאין ברכויין שותה ר' יהודה מורה לרבען שמביך על העicker, ולא נחלקו אלא כשברכותיהם שותה שר' יהודה אומר שmbיך על המין שבעה ורבנן סוכרים שמברך על איזה מהם שיריצה. ולפי הבנת הבית יוסף בדברי האר"ז רוזע שהביב קודם לעicker אפשר להעמיד גם את דעת ר' יהודה בגמרא כן, שסביר שיש לבך על הזית תחילה מפני שהוא חביב עליו יותר.

טו. ובתב' שכבר ניזכרו בנחת צבי, שא' אפשר להעמיד את מחלוקתם בשחרפרי הטפל חביב עליון יותר מהעicker, שאם כן גם רבנן יוזר שיש לבוך על החביב תחילה ובמחיצת השק ביאר כוונת המגן אברהם, שרצה לדעמי את מחלוקתם בשנייהם חביבים עליו בשווה, ר' יהודה סובר שכבה אוון יברך על המין שכבה קודם בין שסביר כהסמי'ק בסימן ר"א סעיף א' שיש לבוך על החביב תחילה וכשניהם חביבים עליו בשווה יברך על המין שבעה (וכמו סמג'ן פ"ק קמ"ז פ"ק קמ"ז). מה שאיין כן לדעת רבנן שסבירים שבאיון ברכותיהם שותה יברך על איזה מהם שיריצה, כאן יש לבוך על החביב תחילה. ולפי הבנת המחייבת השק בדברי המגן הירושלמי של הנהלת צבי אכן מועל לרוחן הקושיה.

טו. מישום שסבירם שיש להקדים לבך על הטפל החביב קודם, היא שמנני שבאוכן זה יש להרכות ברכות ולברך גם על החביב, ואם יברך בתחילה על העicker הרי יפטור את החביב מדין עicker וטפל וכשיבורך אחר כך על החביב יברך ברכה לבטלה, וכן יברך תחילה על החביב. אבל כשברכותיהם שותה הרוי בכל אופן לא צריך שני ברכות, על כן יש להקדים לבך על העicker תחילה.
 וזה. מישום שיש מקילין שאף במקומות שאינה טפלה אינה צריכה נטילה בפחות מכך. ראה שם בש"ע (ק"ג) ובמשנ'ב שם (ק"ק).

שהפת טפלה למיליה יהיה המליך טפל לפירות ויפטור ברכות הפירות את המיליה והפת. ותירוץ ב' תירוץ. א. מדבר שלא אכל הפיקות באוטו מעמד שאוכל בו המיליה והפת, והבן המג'א בכונתו שמדובר בשינה מקומו בין אכילת המיליה ולכון מתחיב שוב ברכה על המיליה. ב. בשעה שאכל את הפירות ולין מתחיב שבדב' שמייד לאחר הסעודה מושך שבירך הדין הוא לא הביא עדרין את המיליה לפניו כיון שלא חשב ש晦מת המתיקות יצטרך לאוכלה. ומתירוצים אלו מוכח שבאופן שהייתם דעתו על הפת שמייד לאחר הסעודה מושך שבירך הדין הוא בשינה מקומו, הא אם לא שינוי מקומו אף שלא היה המליך לפניו בשעה שבירך על הפת נפטר המליך ברכות הפירות כיון שהתקoon לאוכל לאחריהם. וכן מוכח בחירוץ הב' שכחכו התוספות בהדיא שהטעם שיש לבך על המיליה הוא שבסבירות על הפת לא חשב לאוכלה המליך. והב' שאכן כתוב השל"ה (עמ' קלים קי"ז ג' ס' קמ"ז) ואין כן דעת הנחתת צבי (מקלט סק"מ) שכחוב שיש חילוק בין שתי התירוצים, לתריזון הראשון אף כשהייתם דעתו לא הי' לפניו בשעת ברכה, וכוכנות התוספות ציריך לבך על הפת אם לא היה מושך שבירך הפת שמייד לאחר הסעודת שאמ' אין הפיקות והמליה והפת באוטו מעמד, אף שדעתו עליהם אינם נפטרים ברכות הפירות, ולתריזון השני אין ציריך לבך עליהם אם היה כוונתו לאוכלה אחר כן, ופסק ברכות הראשון. ובידעת הפרישה (קמ"ל) כתוב האליה רבבה (קמ"ז) שפסק בהנחתת צבי, והפר' מגדים (מ"ז קמ"ל) כתוב שהפרישה סובר כהט"ז (קמ"ל) נשפק כהמגן". ובאמת מפשות לשון הפרישה נהרה שסובר כהנחתת צבי, שהה לשונו: מכל מקום שמע מינה מדברי הגמרא שאין אומרים שהעicker פוטר הטפל אלא כשהיא הטפל עם העicker מתחילה בשעת הרכחה וגם אובלן במעמד אחד, ולאפוקי מהה ששותים וכבר בירכו על המשקה ומוציאים להביא לפניהם דבר למתוק השתייה. כבר עמד על זה במאמר מרדכי (קמ"ז) וכותב שברור שדרעתו כהט"ז וכמו שכחוב הפט"ג, ופירש שמה שכחוב לאפוקי מאותם ששותים וכבר בירכו על המשקה ומוציאים להביא לפניהם דבר למתוק השתייה, כוונתו שללא הייתה כוונתם בתקילה בשעה שבירכו על המשקה גם על מה שיאכלו למתוק השתייה, אבל אם הייתה כוונתם עליון גם הוא מודה שאינו טען ברכות.

והב' (ז"ס ומש' מונ') כתוב שמה שאמרו שאון ציריך שהיית המיליה והפת לפניו כוונת ברכה, כל זה ודוקא אם הכוונות לפניו בשעה שעדרין יש פירות לפניו, אבל אם עד שהביאו המיליה והפת לפניו כבר כל הפיקות ציריך לבוך על המיליה והפת זוביאר שבתירוץ הא' כתבו החוספה שמדובר שהרכחה לפטור את המיליה והפת, אלא שהובאו אחר כך בשעה שכחוב לא היה מהפיקות לפניו לכלך ציריך לבוך על המיליה. ובתירוץ הב' כתבו שמייר שלא הכוון בשעת הרכחה לאכול המיליה והפת לאחר מכן ועל כן אף שהובאו بعد שעדרין אוכל מהפיקות ציריך לבוך על המיליה.

הלוּכּוֹת בְּרִכּת הַפְּרוֹת סִימָן רֵיב

קכו. וא' באר הגוּהָה

ופוטר את בטפלה, כיון (ו) שאוכמן בימד או שאוכל (ז) העקר מחללה, * אבל אם אוכל בטפל מחללה, בגין שרוצה להשתות ורוצה לאכל מחללה כדי שלא ישתח אליבא ריקאן, (ח) או שאוכל גרעיני גורגניות למתוק השתייה, ^ו מברך (ט) על האבל מחללה אף על פי שהוא טפל לשתייה, * ואינו מברך עלייו (י) רק שטכל (א) הוואיל והוא (ו) טפל לדבר אחר (חרום הדשן סיון (ל"ה) [ל"א]): ב' מפרקת שפוגיחין על (ז) רקיין דקים, אותם רקיין (יב) היו טפלה למפרקת, שהדבר יודיע שאין מתקנים (יג) לאבל (ט) להם:

באר חיטב

לבן גואה לי דאיין לסמק על הוראה זו. בגין אברהם וסיד, וענין ט"ז (ס"ה): ב' (ז) רקיין. בשל סיון ק"ח ט"ז (ס"ה) ש"ח ט"ז (ס"ה) מבטי דרבא אם אוכל קרוקים עם מפרקת, אבל אם אוכל מפרקת מלמעלה והשאר גראקיין ואוכמן בפני עצמו, ארכין ברקה הראיה לסתם, דאי אשמה מהם גם פון עקר. (ט) זהם. רק שבאים לדבק המפרקת עליהם שלא יטנו זקנים בראש. וכותב הפגן אברהם (ס"ה), אבל במרקחות אלו שפוגיחין מפרקת על גראקיין שטובים לפאכל, אם פון פגתו גם פון לאכילת קרכשין ומברך עלייהם:

באור הילך

הרב מקין אחד, והפני השינוי שהוא הפעט מבדל בפני עצמו, בגין שבשל בחד ארכויים עם מעט תפוחי אדרמה וכחאי גונא, מעע הפוט ויברך בברכת הרוב: * ואינו מברך עלייו רך שטכל. סען בגין אברהם (ס"ה) במאמה שהקסבר טעם באור ורוש (תשובה מהר"ה אווי ס"ס לח), ובמ"ב, אבל בפרקת הילך (ס"י לא) הבן דהא אור ורוש מירוי וכו'. ותבה עצם טעם קברך מבאר ברוך משא (ס"ב), וזה לשונו, מאחר שהוא טפל לרבר אחר ואין עקר ההנאה מאותו דבר שיברך עלייו בברכתו הראיה, אלא שיריך לרבר שלא הדעה מן העולם כלל ברכה, וקסברך עלייו שטכל הרי ברוך וכו'. ולכאורה אפשר לומר דהוק'יא אין לשיחתה בטימן ור' סעיף י"א בה"ה שtabת שם וזה לשונו, וכל מפרקת שאין בראים רגילין בו אלא לרפואה מבריכין עלייו שטכל, והוא מדבר הראיה (פרקת הלויים פ"ז לח) שМОאך שם בכתה יוסף ור' מיש שם ר'ו, והטעם, דמיון שהדבר מיחס רק לרפואה ולא להנות ממנה לא שיך בה ברכה עצמאית. ס"ר רק שהלט מברך ורק על היפגשין לא כלא בטל נקיים נהא, והכי נמי בעינינו מברך ורק על היפגשין לבד, דמסתברא שהוא עקר אצל אצלו, והוא תדרין בכל דבר שאוכל עם מין אחר לפלת בו, דמה שאוכל לפלת בחשב רק לטפל: (ז) העקר תחלה. ואחר כה הטפל כדי למתוק את העקר, בגין אבל מחללה אצנו ואמיר קב' זית להפוג' קרכפו של צנון, וכחאי גונא שאר טפל, וככ"ל בטעיר א': (ח) או שאוכמן גראקיין וכןו. רצונו לומר גם פון שאוכמן (ט) על האבל תחלה וכןו. כדי למתוק השתייה ששורה אחר כך: (ט) רכשלא קשברך על גראקיין מילא הטפל בכלל, מה שאין כנ' קשברך הטפל מוקדם. ס"לא יתכן שייטרנו אחר כך העקר מברכתו לפרטו וכבר היה נהנה בלא ברכה: (י) רק שטכל. ברכתו הראיה לו, ומברך שהפל כדי שלא יהיה בליך ברכה. וזהה קרמ"א סתם בזוה ולא הזכיר שום חילוק דמיiri בכל גוני. אבל הפגן אברהם (ס"ה) חלק בזה, ודעתו דראקא אם שותה משקין שברכתו שהפל ולפטר זה, אך מפני שאוכל הטפל מחללה ציריך לרבר עלייו, רק שברך על המגע לגומי מלאכל הטפל אחר (ט) בגין ששהה יין. אין מברך על היפגשין אל כל שטכל שטודם שהפל קודם לעקר: (יא) הוואיל והוא טפל לברך אחר. ס"אמ קעפל חביב עלייו ברקה הראיה לו [ט"ז (ס"ה) קאלאה ור'ה (ס"ה)]: ב' (יב) הוא טפלה למרקחות. וארכין דברך על למפרקת לבך: (יג) לאכ' לחה. רק שבאים לדבק המפרקת עליהם. ס"אמ פון פגתו גם פון לאכילת קרכשין, יברך עלייהם. וענין לעיל סיון ק"ח במשנה ברורה סעיף קטן מ"ה שפראי שם כל פרטיו דין זה:

שער חציוין

ען שם: (כט) ולא העתקתי דבריו הט"ז בטעיר קפטן ה' י"ט, שחולקים על החרמוד משה (ס"ה) וההאמיר מרדכי (ס"ה) וההפרמי מגדים (משון ס"ה) י"ט: (כט) והוא הדין כל קהאי גונא בגין שרוצה לאכל אונן ומתקא שברכתו בורא פורי קארפה, ואיך לפקג' חירפחו ואכל קצת פת. ואס קהה אוכל אותו אמר לך או בידר לא קהה אריך לרבר ליל על הפת, דיפטר בברכתו הצנו, אך עתה שאכל הפת מלקם ברי למתוק חירפחו של הצנו שלא יקחנו כל קהה, לרעתה הק'א מברך עלייו שטכל, ולהפנין אברהם (ס"ה) מברך עלייו המוציא ברכתו הראיה לו: (טט) כי יש מאחרונים שטפוקפוקין על כל עשר דין טפוח'א [ענין באמור הראיה ובכיתת פארין], ומסכים עם הפת יוסף ור' מיש ואס'ילו קא אם אוכל הטפל קודם לעקר אין עלייו שם טפל כלל וαιין לשנות מברכתו הראיה לו, וכן העתק בדורן החטים יין דרכם המציגין סייט' קדרוני דטוב למניע:

ומהגן אברהם וסיד קמ"ב בשם פשווota רט"א (טט) ובשם מיטה משה (ס"י ש"ט) ממש רשל' שאין ציריך נטילה: (טט) טפל לברך אחר. גראה לי דוקא בזוזה שהוא טפל לשתייה שאר משקoon ובהה ראיי לרבר שעז המשקה שהפל ולפטר זה, אך מפני שאוכל הטפל מחללה מברך עלייו לנו מברך עלייו בברכת שער, אבל בשברפת שער הוא אחר אחד אין מברך עלייו שטכל. ובחרום הילשון (ס"ה) דאי לא הבני דאכלו ווזה לשאות יין מברך עלייו שטכל, הוואיל וטן טפלים הפסידו ברכמן העצמי וומברך שטכל ואחר כך מברך עליו סיון בורה פרי הפגן. וציריך עיון מנא לייא קא,

משנה ברורה

לברך המוציא ונטילת יין. ס"ומי ששורה אחר גמר אכילתו מעת פת בזין שרכ' לעצל היפאכל, יש לרבר על ביןין שער, דעקר בנטנו אד על הילן שרכ' כדי לעצל ואין שיך להפעקה, וורק מפני שחקן לו לשתו שורה בו פת להפוג' קצת מרירותו, ותוהה לה הילן שרכ' עקר [בגון אברהם (ס"ה)]. ומאליה רב' (ס"ה) משמע דטוב באפ"ן זה שישפה מחללה מעת יין שרכ' לדם ששורה בו הפת ויבורך עלייו. וענין לעיל בסיון קע"ד סעיף קטן ליט' במשנה ברורה דאמ אמר שאכל מאכל שמן לקח מעת יין שרכ' לדם ששורה בו הפת ויבורך עלייו. רגיל בברך אין ציריך ברכיה, וזהו טפל לפת: (ו) שאוכמן ביה' ואם אוכל (ט) פת פיסנון עם גבינה או שאר דבר לפלת בו, אף שטם גם פון חביבים עלייו (טט) והוא פאכ' לאכל אותו, מכל מקום מברך ורק על היפגשין לבד, דמסתברא שהוא עקר אצל אצלו, והוא תדרין בכל דבר שאוכל עם מין אחר לפלת בו, דמה שאוכל לפלת בחשב רק לטפל: (ז) העקר תחלה. ואחר כה הטפל כדי למתוק את העקר, בגין אבל מחללה אצנו ואמיר קב' זית להפוג' קרכפו של צנון, וכחאי גונא שאר טפל, וככ"ל בטעיר א': (ח) או שאוכמן גראקיין וכןו. רצונו לומר גם פון שאוכמן (ט) על האבל תחלה וכןו. כדי למתוק השתייה ששורה אחר כך: (ט) רכשלא קשברך על גראקיין מילא הטפל בכלל, מה שאין כנ' קשברך הטפל מוקדם. ס"לא יתכן שייטרנו אחר כך העקר מברכתו לפרטו וכבר היה נהנה בלא ברכה: (י) רק שטכל. ברכתו הראיה לו, ומברך שהפל כדי שלא יהיה בליך ברכה. וזהה קרמ"א סתם בזוה ולא קהה בליך ברכה. וזהה קרמ"א אם שותה משקין שברכתו שהפל ולפטר זה, אך מפני שאוכל הטפל מחללה ציריך לרבר עלייו, לכן מברך עלייו בברכת העקר הוא דבר פוטרת אונן, קיינו בשלא אבל הקבר שדר' זית להפוג' קרכפו עם היפגשין ביה' אבל קשברך בירדר פטורי מטהעם טפל נאו קשברך עם הקבר שדר' זית להפוג' קרכפו בירדר ביה' אין אחיך טפל להברוי ודכל אחיך דבר בפוג' עצמו והוא, ובן משמע קשברוי משווה שם: (כט) ואינו דופה למה שטמכו קולדס דאם פגתו בשבי הטעיל גם פון, בגין שטוחה יין שרכ' ואוכל לעקריך או מפרקת, לציריך לרבר גם על הילעיך', דהקטם אין אוכמן ביה' לפלת עין, אבל הילא שאוכמן ר' מסתברא דמה שאוכל לפלת בוראי הוא טפל אצל, אף והוא פאכ' לו, ויש סעד זהה מט"ז סור' סעיף קטן ג' י"ט,

(ט) כן הסכים בספר פאג' גבורים לדינא בסימן ר' ר' (אלף המן ס"ה). וכותב דרכ' שבספר ברפי יוסף (טט) מסתפק קצת בזוזה ונהוקא בשערו השובה בסימן ר' ר' ויר' ד' (טט) עין שמן. עקרן גון הוא, וופק חמץ מי עפא דבר, עין שם. ומה שכתב בסימן ר' ר' פשיך י"ג דאם אכל קש' זית וגידים ואכל פהפהש היפגשין אין על פהפהש פוטרת אונן, קיינו בשלא אבל הקבר שדר' זית להפוג' קרכפו עם היפגשין ביה' אבל קשברך בירדר פטורי מטהעם טפל נאו קשברך עם הקבר שדר' זית להפוג' קרכפו בירדר ביה' אין אחיך טפל להברוי ודכל אחיך דבר בפוג' עצמו והוא, ובן משמע קשברוי משווה שם: (כט) ואינו דופה למה שטמכו קולדס דאם פגתו בשבי הטעיל גם פון, בגין שטוחה יין שרכ' ואוכל לעקריך או מפרקת, לציריך לרבר גם על הילעיך', דהקטם אין אוכמן ביה' לפלת עין, אבל הילא שאוכמן ר' מסתברא דמה שאוכל לפלת בוראי הוא טפל אצל, אף והוא פאכ' לו, ויש סעד זהה מט"ז סור' סעיף קטן ג' י"ט,

הלכות ברכת הפירות סימן ריב

עליהם ברכותם הרואה ופוטר את המركחת. ועיין ע"ל סימן קס"ח במשנה ברורה סעיף קטן מה' שמברואר שם כל פרטוי דין זה, שדוקא אם אפה את הדובשנין יחד עם המركחת מביך על הדובשנין ופוטר גם את המركחת, אבל אם אפה את הדובשנין בלבד ואחר כך נתן עליהם את המركחת, אין המركחת נישית טפלה לדובשנין, שכונתו לאכול שנייהם וצריך לברך גם על המركחת.

ונగר אחר העיקר אלא מתכוון גם ליהנות מטעמו עצמו, על כן מביך עליו ברכה הרואה לויב.

סעיף ב - ס"ק יב

לביך על המركחת לך ונפטרים הרקיקין בברכתה כי.

סעיף יג

אם כן כוונתו גם כן לאכילת הדובשנין, ומבריך

ビיאורי ההלכה

ורק שהכל מביך, משום דאף שהוא אינו מכובן ליהנותaea. הא ע"ל כי פניהם נהנה ועל עליו החזיב לבך. מידיו באמות יש להלך, דזוקאatum התם שאין הכרואים רגילים בו כלל ואף הוא אינוائقלו אלא לרופאה בין הפסיד ברכותו, מה שאין בין הכא דמאכל זה והמאכל בריאותו, וכל העולם אוכלים אותו ומברכים עליו ברכותו הרואה לו, אף שהוא לך אותו עבשין לטפוח, הרוי וזה עדיף לטפי, ויש לומר שבטלחה דעתו וצריך לילך אותו זרע העולם ולברך עליו ברכותו הרואה. ועל כל פנום - אף אם נאמר שדומה דין וזה לדין מאכל שהוא לרופאה, מכל מקום נראה לנוות דעתו וכו'.

יעין במוגן אברהם במה שהபיבור טעם האור ורוצח שדוקא כשהמאכל טפל למשקה שברכוו שהכל ואוכל המאכל היטפל תחילה מביך עליו שהכל כברכת העיקר, אבל כשברכת העיקר היא ברכה אחרת אינו מביך על היטפל שהכל אף שאוכלו לפני שאוכל את העיקר. ובתבב, אבל בתורות הדשן הבין דהאור ורוצח טירוי ובכו' שאיפלו כשהעיקר הוא יין [שaan ברכתו שהכל] גם כן מביך על הגוענים שהכל, הוואיל והגוענים טפלים הפסידו את ברכות העצמית ומבריך שהכל ואחר כך מביך על היין. ותמה מה סברתו של בעל התורות הדשן.

ציוונים והערות

ואכלו המני"ג פ"י קמ"ק פ"ק מו. מישנ"ב (ק"י קמ"ק פ"ק מו). אמנם המחזית השקל כתוב שיש לברכו. ושניהם. ויש להקדים לביך ברא מיינ מונות על הדובשנין [שברכותם קורתת לכל הכרחות] ואחר כך שהכל. ובעתם ברכות (מליל ספאיין לאלו ו ק"ה ק"מ גאל"ס גאל פ"תות) כתוב שאף זהה מביך על המركחת ופוטר את הלעקי"ן. וכותב האליה רבבה (פק"ו) שנראה דמיירי באופן שתתכוון בהדייה שהוא אוכל רק משום המركחת לחוד ולא משום הלעקי"ן.

בה. כי זה דזוקא כשהאכל היטפל בפני עצמו, אבל אם אוכלים כרכום ביחד כבר התבאר במשנ"ב ס"ק ז' שמבריך על העיקר ופוטר את היטפל. אבל אם אכל המركחת מלמעלה והשאר את הרקיקין ואכלו. בפני עצמו, צריך לביך עליון ברא מיינ מונות. אך אם אכלו ביחד ונשאר עוד קצת מהרקיין שאין עליו מהמרקחת אינו צריך לביך עליון. שכן שיעיר אכילתו היה ביחיד עם המركחת הרוי הוא נחשב כטפל ולא חוששים לסוף האכילה שאוכלו לבדו (ט"ז פק"ג).

ד"ה ואינו מביך. טפס סדר נפנ' עלי טפל סכלן גאל מלוי מטה לי מלהל טפל לאמר לאן טקל סגלה ממי נאכלי זיין טלו גלומו סכלו, וט צלע נמנ' רק אסכל נמי צלע טומם נסכים סכמ"ל נסמן ר"ל טמראת טמן צלע צלע נסכים רגילים ט פלט ניפולא לאן מבריכת עלי מיסו יט' נאלק צן עלי פליז, ועכ"פ לאי מס ספכלייש סס רוג' ספוקסס צלע קוימ"ל וט נגנק על סמתקה סטט לא נלכלה פלאה, טן צקן יסניאו צניאנו.

